

Katja Perat 3

Poetika, drugi del
Kaj je dialektika

Kaj dela pesnik pozno popoldne na delovni dan
Zgodovina

Par razlogov, ki jih lahko navedem, e me kdo kdaj vpraša, zakaj rajši še ne bi umrla

Katja Plut 5

Veš

Cogito ego sum

Prej

Polno

Jaz pa pojdem in razbijem

Bodi blagoslovljen

Tibor Hrs Pandur 7

Deklaracija loveške odvisnosti
One revolution per second

Karlo Hmeljak 11

Nekaterih se ne pozre

Živa Mestek 11

Kako oditi

Nadina Štefan i 12

Eva Braun
rke 1
rke 2

Blaž Boži 13

Tovor je sledil
Afekt resnice
Ljubljana

Uroš Prah 15

Die Hintergedanken
Zu dick für Lyrik
Undicht
Innenschwund
Boris
Plastenje
Inventura
Jutro
Ne može
Post
Solza
Trip

Jasmin B. Frelih 18

Egorealizem
Vratar

Marko Samec 21

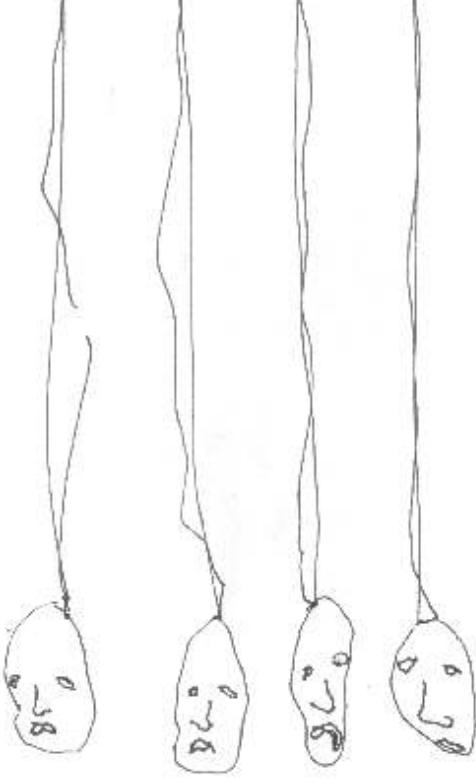
Akrostih
Jaz je zadnji llovek
Ultimat

Dejan Koban 22

Enakono je razpolovljenih trepetanj

Sara Lovrec Imanoel 24

10:46:48

... Iz podalpskega jamertala zamujenih priložnosti
Iz te počasne province vesolja ...

¥.Д.¥.О.†

MANIFEST PARALITERARNE ORGANIZACIJE IDIOT ali kdo smo in kam gremo

1. KDO JE IDIOT?

- a.) KDOr piše.
- b.) Lev Nikolajevič Miškin.
- c.) Neodvisni občasnik, ki redno zamuja.
- d.) iðlóttç, idiotēs ("posameznik", "slehernik", "državljan").
- e.) "Človek, ki se ne zanima za javne, politične zadeve".
- f.) "Človek brez izobrazbe".
- g.) "Oseba, ki je mentalno tako zaostala, da je nezmožna običajnega razumevanja".
- h.) Jezus.
- i.) Nietzsche.
- j.) Dostoevski.

2. Nekaj drugega smo hoteli povedat.

3. Vsak, ki začne pisat v tej vukojebini, začne nekje v devetnajstem stoletju in se potem počasi plazi proti Zdaj, ki ga itak nikoli doseže. Pravzaprav se nam je zazdelo, da so Slovenci ustvarili zelo malo velikih mojstrovin, tako da redno zamujamo približno 50-100 let, vsemu mlačnokrvnemu patriotizmu v srednjih šolah in na univerzah navkljub.

In mi smo tukaj, na začetku 21. stoletja in nič kaj dosti se ni spremenilo, odkar je Kosovela prijela revolucionarna mrzlica.

4. "Zato smo se odločli s srednješolsko zagnanostjo začet literarno gverilsko vojno in jo plasirat na pravih mestih."

5. BANZAI!

6. Ne vemo ne kdo točno smo, ne kam gremo. Pišemo, da nas ne bi tiskali na bankovce ali v potne liste!

KOSOVEL JE POPOLNO NASPROTJE POTNEGA LISTA.

Improviziramo.

Pač.

7. "PRIŠEL SI IZ VEDNO, KI ODŠEL BOŠ POVSOD." Rimbaud.

8. "Zanima nas, na kak način delujejo besede. Od kod moraš pisat, da je beseda dotik? Je kje pesem, ki bi povzročila nekomu, ki ti hoče odrezat glavo, da ti je ne bi odrezal? To sem se spraševal. Kakšna mora bit ta pesem? In kakšen mora bit tisti, ki jo naj sprejme?"

∞. "Nisem hotel revolucije. Hotel sem le malo intime, malo nežnosti, malo resnice, ali vsaj malo laži, ki se skuša pretvarjat, da je resnica. Potem sem srečal še enega takega in bilo je jasno, da mi ne preostane drugega, kot da to intimo podtaknem v javni prostor. Gentle dynamite."

9. Z VIOLINO PROTI BAZUKI

10. POEZIJA JE ZATO, DA SE PIŠE DALJE

Katja Perat

POETIKA, DRUGI DEL

Opice so,
Take, kot tista v Indiana Jonesu,
Po moje se jim re e zamorske ma ke,
Majhne, z zavitimi repi,
Sedijo ti na rami, e ho ejo,
Ali pa na kupu arašidov in jih lupijo in ti jih me ejo v glavo.
Mislim, da sem jim malo podobna.
In že dolgo asa se po utim kot teroristka,
Alžirska, južnoameriška,
Partizanka Breda,
Kunderova ehinja v mini krilu,
Notredamski zvonar,
Tisto bitje iz iluminacij, ki ima o i in nos in usta na torzu in samo eno nogo.
Vse to stoji na enem zelo slabem spominu.
Jaz mislim, da je Eco zelo pameten lavec
In da sem malo bolj pametna in zadovoljna,
Ker piše,
Samo žalosti me,
Da je akademik kot akademik,
In je nenazadnje tudi on star stric s sitnim obrazom,
In e stojiš pred njim in se zasmeješ,
Ti nameni tisti tip pogleda, ki pošilja v gulag
In ti bi se rad pogreznil v zemljo, ker si imel dober dan in si razmišljal o dobrih
stvareh.
Zamerim mu.
On naj bi vedel, kako je s smehom,
On je rekел, da ve, kako je s smehom.
Vsem akademikom zamerim,
Morali bi vedeti.
Neka hudobna misel obstaja med bistrimi gospodi po štiridesetem,
Da jemlješ znanju in modrosti težo, e se smeješ,
Neka udna misel,
Ki ne vidi dovolj dale ,
Da bi razumela,
Da svet povezujejo goste asociativne mreže
In da e so tvoje misli hitre
Hitro vidiš vodi ke, ki po Auschwitzu,
Lovijo mlade Angleže z bananami
In da se kljub temu kdaj razjokaš nad ameriško zunanjou politiko
In se ti ne zdi dobro,
Da delavke v neki x tekstilni tovarni že šesti mesec niso dobile pla e
In da si v asih spneš lase,
Da bi bil bolj zbran,
Ko sediš nad prismuknjenimi tezami sodobne politi ne teorije
In da greš v asih, eprav zelo redko, k maši
In da cerkev diši po kadilu
In berejo iz svetega pisma
In da, eprav ima deda pred tabo trapasto turkizno jakno
In župnik govori neumnosti, veš
Da je nekaj svetega tam zadaj
In da je nekaj svetega vedno zadaj.
Rada bi se smejalna do smrti,
Rada bi sedela bistrim, zateženim akademikom na ramah
In jim metala arašide v glavo,
Ker jih imam rada
In me u ijo
In ne vedo, kaj bi z mano
In delajo teroristko iz mene
In grem potem lahko spat
In se mi zdi, da sem bila vsaj malo koristna,

Nekako osvoboditeljska.
Nismo povsem iz istega sveta,
Modreci in jaz,
In nikoli ne vem isto dobro, za koga v resnici navijam.

KAJ JE DIALEKTIKA

Vsaki , ko nekdo re e
Pi ka,
Si želim, da bi šla na kav v kotu pod deko brat Fenomenologijo duha.
Vsaki , ko nekdo re e
Fenomenologija duha,
Si želim, da bi ga prijela za roko in se šla z njim poljubljat na požarne stopnice.

KAJ DELA PESNIK POZNO POPOLDNE NA DELOVNI DAN

Vsak pameten pesnik
Enkrat napiše pesem
O koncu besede
O ustvarjalni nemo i
O tem, da je tako ali tako e sešteješ Blakea in Bukowskega povedano vse,
Kar se je povedati dalo.
O izpraznjenih duhovnih prostranstvih.
O ujetosti v jezik.
O tem, da bi šel rajši gledat poro ila,
Vendar bi se potem po util nekoristnega
In oropanega smisla.
Tole je moja.
Ni preve dobra,
Je pa res, da gimnazijskim profesoricam prepre uje,
Da bi jo interpretirale na svoj
Pesnik-je-že-nameraval-na-nek-svoj-na in-z-besedo-pomagati-izgubljenemu-narodu
Na in.
Ni.
Pesnik si je samo želel, da bi lahko povedal kaj resni nega,
Ker so mu rekli, da ga bo resnica osvobodila;
Pa mu ne gre preve dobro od rok;
Stari sitni akademiki postavlajo koncentracijska taboriš a
Za njegove poceni pozla ene židovske misli,
Moderen bi moral biti že kakšnih deset let nazaj,
Zdaj bi moral po asi iskati vrata iz postmoderne.
Pa jih ne.
Nasloni se na okensko polico in gleda,
Koliko voznikov se drži prometnih predpisov.

ZGODOVINA

Spet so bili Arabci na televiziji;
Sandali zavihani navzgor in opice v brezrokavnikih s fesi na glavah.
Kadar sem res stroga do sebe,
Bi si rada rekla
Bolano je,
Da te vzburja zgodovina.
Kadar nisem,
Vem, da je dobro biti majhen nasproti svetu
In da si, kadar si najbljižje temu,
Zelo težko pomagaš,
Da se ne bi zaljubil.

Kul je, ko bereš Goetheja in tvoj humanisti ni ata popravlja kotli ek na straniš u, ker bi rad dokazal, da zna in potem po i cev in poplavi stanovanje.

Kul je, ko pogledaš skozi okno na Tržaško in pred semaforjem na zeleno aka ogromen traktor s priklopnikom polnim gnoja.

Kul je, ko pride Mitja domov in se vsaki nasloni na hladilnik in s porom v roki vpraša, kaj je resnica in misli na najbolj metafizi no možno vrsto resnice. In potem re e, da je življenje enostavno.

Kul je, ko Nuša re e, da ne mara Nietzscheja, ker je bil grd.

Kul je, ko Samo re e, da je vsa zgodovina zgodovina razrednih bojev in se z glavo udari ob na stežaj odprta vrata omare za kruh in potem re e pizda materina in potem re e, da se je treba borit proti diktaturi depresije in si odreže en kos francoske štruce, ki ji pravi krš anski kruh, kar bi se Robespierru verjetno zdelo hecno.

Moji prijatelji so kul, kadar so res pijani in to no vejo, kako se dela revolucijo.

Kul so tipi po štiridesetem, ki se jim zdi, da si dober lovek že samo zato, ker si mlad.

Kul so mojstri, ki za ni na tem svetu no ejo biti tvoji mojstri, ker se bojijo, da potem ne boš ve iskriv.

Kul so fantje, ki razlagajo o svojih granulomih in težavah s hrbtnico in zlomljениh golenicah in brazgotinah na obrazu in zlomljениh zobe, ker ob njih postanem materinska in se utim v skladu z vlogo ženske, ki jo je zame izbrala ideologija meš anske družbe.

Kul sem, kadar komu, ki ga imam res rada, z najbolj nežnim glasom na svetu povem, da ni esar ne razume.

Kul so stara stanovanja na goriškem, v katerih so velike omare, v katerih so sive svilene srajce od babic in bela posteljnina in bor evske medalje in biserne ogrlice v plasti nih škatlah od pal k za ušesa.

Kul so fantje, za katere veš, da jih ne boš ve videl in ti dajo svoj klobuk, zato ker ti bolj paše kot njim.

Kul se je s kolesom peljat pod Krim, ko piha, ker ni ne slišiš in te parkrat skoraj povozi in ko prideš domov, se ti zdi, da usoda pazi nate in malo pozabiš na smrt zahodne metafizike.

Kul je Albert, ki je bil v Arabiji in ima hrapave roke in ga nih e na Livku ne razume, ker je malo boljši kmet, kot so ostali.

Eksorcisti so kul, ker verjamejo v hudi a. Kdor v enaindvajsetem stoletju hodi naokrog s esnom v rokah, ne more biti drugega kot kul.

Francoska revolucija je kul, ker zaradi nje skoraj zares verjamem v prejšnja življenja in me je na dobre dni malo manj strah smrti.

Kul je nova punca od fanta, ki ga skoraj ne ljubim ve, ker se ob njej vsaki znova po utim moralno superiorno.

Cankar je kul, ker se ga da lepo uporabit kot argument za to, da smo Slovenci kulturno nagnjeni k fikcijonerstvu in žrtveništву.

Akademiki so kul, ker imajo rjave semiš evlje z najcenejšimi vezalkami in poceni kavbojke iz devetdesetih, povle ene visoko nad popek in kariraste srajce, skozi katere se vidi njihove bele spodnje majce z globokim izrezom in o ala z zlatimi okvirji in malo piškave zobe in potem si zavihajo rokave in dajo eno roko na rob katedra, drugo pa ob bok in re ejo »diskurz« in jim je vsaj do polovice jasno, kaj natanko so rekli in nikogar na svetu nimaš rajši.

Kul je Mar elotova hiša na krasu, ker v njej nih e ne živi in je videti, kot da star izvodi »Življenje in tehnika« in avantgardisti ne lu ke s golimi ženskami za podstavek, pripadajo dobrim duhovom lokalnega magi nega realizma.

Kul sem, kadar si upam v pesem napisat »magi ni realizem«, eprav se sliši grozno narobe.

Kul so panksi s province, ker mi v asih povejo, da sem boginja proletariata in se mi potem za kakšno minuto zdi, da sem mogo e res in me poljubijo to no takrat, ko se spomnim, da v resnici nisem.

Kul so srbski stripri, ker zaradi njih lahko sanjam, da je zunaj Jugoslavija in državljanjska vojna in jaz vem, da se je treba borit in se. Pa še risat znajo. Umetniški okupatorji so zmeraj kul.

Kul je, ko se navežeš na nekoga, ker si sanjal, da ga ljubiš.

Kul je moj inštruktor za avto, ki ga ne spustijo v Izrael, ker je nacist.

Moji prijatelji so kul, kadar razmišljajo o tem, da moramo imeti otroke ob istem asu, da jih bomo lahko skupaj vzugajali in poro ali med sabo.

Kul je Amerika, ker je ne razumem.

Kul je Nova Gorica, ker gre vsem na živce, eprav ima ruske bloke in libanonske cedre v parkih in grlice na njih in burbonsko grobničo.

Kul je tip od Foo fighters, ker se mu vidijo plombe, ko na televiziji nastežaj odpre usta.

Kul je Marx, ker v Nemški ideologiji vsaj šestkrat re e »govno«.

Kul je moja majica z Leninom na prvi strani, ker mi stari ateji salutirajo, kadar grem te t.

Kul so knjige z odpisov v knjižnicah, ki ležijo po tleh v moji sobi in zaradi njih zgleda, kot da bom enkrat mogo e res dober intelektualac.

Kul so zgodovinsko sporni ljudje, ki umrejo ravno takrat, ko so šli javnosti najbolj na živce in si potem ne moreš pomagat, da jih ne bi mel rad samo zato, ker so umrli in bomo vsi enkrat umrli.

Habermas je kul, ker zaradi njega zelo težko neobremenjeno re em »javnost«.

Levi-Strauss je kul, ker še ni umrl.

Kar pomeni, da je grof Saint Germain sploh kul.

Telo je kul.

Kul je Žižek, ko v svoji stalinisti ni angleš ini razлага o trenutku, ko se med seksom eden izmed partnerjev zave, da vse skupaj verjetno zgleda blazno smešno in si lahko predstavljaš, kakšen je, kadar se mu to zares zgodi.

Kul so šiptarski prodajalci sladoleda, ker govorijo boljše slovensko kot jaz.

Kul je napisat knjigo samo zato, da bi jo lahko nekomu posvetil.

Kul, da ti da nekdo vsako leto parto v Delo, ampak to je že ena izmed tistih stvari, ki se jih bolj težko veseliš.

Kul je, da ti ni treba re i, da je bedno, ker gre vsak dan miljarda stvari na smetiš e zgodovine, ker težko najdeš loveka, ki ne bi tega razumel sam po sebi.

Katja Plut

VEŠ

veš, kako je, ko hodis gledat okoli hiše s spuš enim roletami
in ne opaziš vrat, da bi prednje položil darila; tuhtaš
in si prižigaš namišljene ike,
hodis gor in dol po namišljeni strmini in obrekuješ vreme
ali sebe s katerim od sosedov;
ko že vzide sonce, ugotoviš, da so nekateri
tvoji lasje že oranžnorde i in torej nimaš ve asa za akat;
in ti itak zmanjka idej, kako bi še akal, navezal prijateljstva z
rde imi mravljam; in potem zjutraj vstanesh izpod drevesa,
ob katerem se ne spi tako dobro, ti da
pa razmišljati o tem, kako se ti nekateri
podstavlajo, e plezaš nanje, te objemajo z mo nimi rokami
in jih ne skrbi, da niso udobni zate;
razdaš darila k sosedovim pragom; s plo nikam
odtrgaš hruško, zgrizneš, zadržiš med zobi, primeš
balanco z obema rokama, odpelješ poni naokrog
pogledat, kje je kdo, kaj se po ne, pa estitat za sre en etrtek
Puju, ki ne po ne ni takega.

COGITO EGO SUM / NA SMRT ZAPRTA VRATA NA BALKON MAM, ROMEO.

Vedno sem bila premo na,
da bi me lahko preigral ali prenesel,

in prekrhka,
da bi zdržala
sve o goreti
med obrati,
ki so te sukali,

težko pri akijo ega, a vsaki bruhajo ega v objeme,
kakršni so ti bili zadali smrtne rane, zato smrtni srh,
seveda,
in zato oboje do smrti, do dneva, ko tvoj
namišljeni ti zašteka
in neha in sladkost kon no spet
onesvesti godrnjajo e korake;

zapletena re je, ker se lahko druživa
samo skoz tunele, ki jih napenjajo angeli,
ker tam, kjer so zadeve in ljudje
dovolj trdi, da naj bi se jih dalo držati,
se da vedno kaj prenerodno.

Nekoga pokli eš po imenu
in Nekdo se vedno lahko obrne
prehitro, da ne bi zaridal konca
komolca med rebra, kar zarde i svetle i
plamen sve e, ki rde za ne kapljati na lesena tla,
zaleseni vse v klubu,
ustavljene zaradi te surove, nepozabne nerodnosti;

in katerikoli
ne, moj bog,
oprosti,
je videti preprosto
manj obstojen
kakor to.

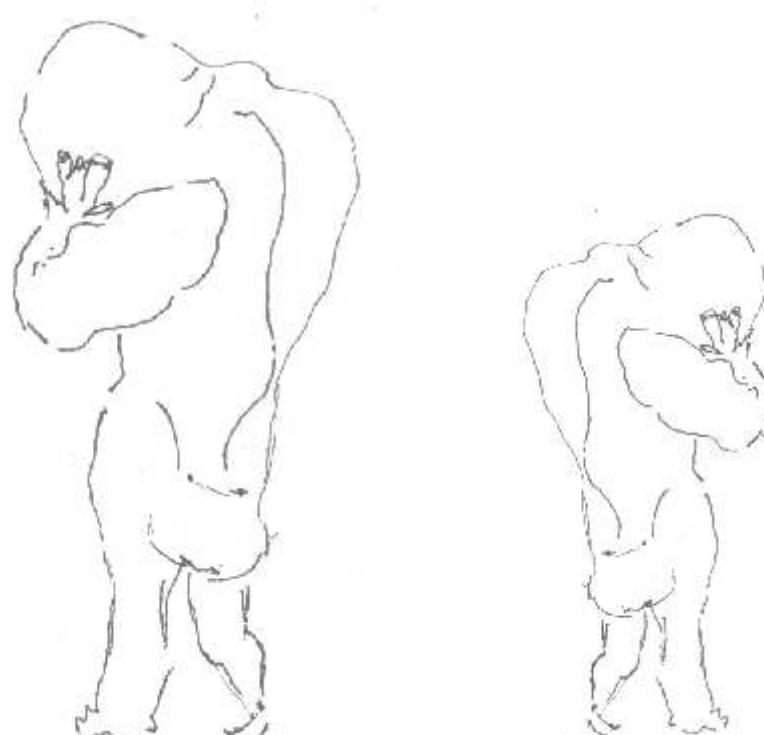
Napolovljena sem bila.

Ena roka mi je segala po tebi,
druga je hotela le obo obvarovati;
ta je ta, ki je na koncu odstranila distorzijo
in pobrisala ostanke
za teboj
in za menoj.

Gledališ e sva zapustila z ne toliko vere,
ampak nedvomno dosti varnejša,

ker so bili predrti upi v žepih Janka in Metke puš ali sledi
vso pot nazaj do dol.

8. 10. 2006

PREJ

PREJ sem si oprala roke in sem bila za nekaj trenutkov videti kot modri angel, kot da se bomo zdaj poklicali in uvalili na Pomo. Ko pa sem legla, me je veter prevrnil na bok in mi ruknil ob eno krilo in se zaviral ob drugo in me sunil navzgor in zdaj drvim no i med noge na sulici, ki mi gleda iz prsnega koša.

POTEM

Srbijo me lica
od flekov strjene krvi.
Z(a)rinila sem se globoko v mednožje smrti.
Slabo mi je, no. Rada bi umrla. A
e
že
je -

Rada bi se naredila kot katja-mogo nica; kot kopje:
ko se že dajem, da se posvetim mo nim,
kot kopje,
ne pa malo nevede odstrem(,
da bi vsi skupaj bolje videli).
Smrdim,

kon no sem sama, kon no se bom preoblekla in
napisala sezname na to stran. Popisujem, ker že dolgo ne zapisujem

Ptic trnovk; že dolgo je, kar se dogaja, da ko katera pristane,
jo poberem, si jo ogledam, dam v usta in pojem, kajti na teh neplodnih
avenijah, ki nosijo imena moških, za katere ne vem, kaj so delali,
preden so se spremenili v napis, in kjer prosja ijo prosjaki, katerih imen,
zgrgranih v moje zatrdelo naro je, ki gleda postrani, si ne morem zapomniti,
je greh spravljati hrano.

Hotela sem natipkati kratko sporo ilo,
po uti se ljubljenega. A
vem, da bom najbrž nerazumljivo
veli astna.

Ni dostenjanstvenega ni v tem, ker smrdim od krute hitre hrane
in ker imam v eni belo nici spokano žilo.
Vseeno sem na trenutke pateti na, ker nimam ni esar izgubiti.
(Med pranjem zob sem nekajkrat skoraj bruhala, potem pa sem
se vdala v š etko in v to, da bom mogo e bruhala.)

To nam je zapustil Aleksander.
Ne vem, kaj se bo naredilo to no .
Slabo mi je in na to slabost pijem
soennentor aj angela varuha, da se obdržim na strani dobrih.
Saj je res, ne spadam sem - samo, kdo pa?
Rada bi spadala sem.

Ugasnila srce in sežgala vso slo, ki se je kdaj nalila v žile,

naganjala moje telo.

In ko bi znova zautripnilo, me bi gnalo samo.

Kajti sla se samo lasa s samoto.

Prestara sem že.

No em, da se me poteguje sem pa ke.

Ugasnila bom no nolu ko. Razvijam vre ko potrpljenja.

Ampak samo toliko da veš, Bog.

Rada bi kmalu umrla.

POLNO

Ko sem se rodila, sem bila neverjetno lepa, eprav bi naj bila vijoli na in
pome kana; od tam naprej je šlo vse
samo še

navz
d
o
i

(Kako je to mogo e.)

Moja preteklost je pomirjujo a z enega samega vidika:
da je je konec.
(Saj ne morem verjeti.)

Tudi e se že ne bojim ve toliko, da bi razbila tanko steklo ravnovesja nagoš ene
utnosti ... ustrašila svetlubo ... ni prostora za še enega loveka.

In zihet je, da moraš imeti v no ni omarci
spravljeni Vero in Upanje, e ho eš sploh položiti
vanjo še Ljubezen.

Globoko znotraj med nakvašeno sredico no i, ko si s koncerta od
Moveknowledge, ko se še komajda premikaš in si poln zagotovil, pa
u(za)gotoviš, da ta zadeva
življenje ni pohiti zadeva, temve pohiti-pogledat-tole zadeva in je kdaj pa kdaj
lahko po akaj-in-boš-videl zadeva.

Pohiti pogledat ali
po akaj in boš videl, kako je
neverjetno.

(V VSEH SMEREH), sedaj pa

p(red).s(panjem). pssss

JAZ PA POJDEM IN RAZBIJEM?

Z nožem praskam površino,
ugotavljam, a je tole kamen
al koš ica.

BODI BLAGOSLOVLJEN (KER USODA JE ZIHR IZ ZDA)

Naj se ti cvet opraši,

Naj se ti mulj v tleh medeni ne sklede ne ohladi,

Naj se ti sijo i bogovi marsi esa golijo v slinah, ki se ti zlivajo na zgodnja
šklepetanja,

Naj ti siva mrena ne hodi pred o i,

Naj ti svetijo mostovi med zvezdami, kadar te zasleduje iz obeh smeri,

Naj ti hojo nog
možganov topli zdrob spokojno ziba

Naj se sanjam prihulijo mokri

in naj se te usmilijo kolegiji brada ev, ki zobatih podplatov drdrajo rise skozi
avenije, nose nahodne klice v mobitelih.

Toliko blagoslovov je potrebnih zato, ker smo spraznili blagajno za desetletja
vnaprej;

Gospa usoda nam zлага tarot iz kreditnih kart
- Ona je zihet iz Amerike -

in je težko kaj dobit,

razen mogo e e nas po par naenkrat trmasto trobi
na slišno ponjavo tankega Boga
ali v en rog Sadistka.

Tibor Hrs Pandur

DEKLARACIJA LOVEŠKE ODVISNOSTI
(1623 - 2009)

1.

Kdo bi prenašal razdruženost narodov, debilnost birokracije, solipsizem slovenstva in glorifikacije dolg asa, stoletja sleparjev, strahopetne tirane, fanatike samopohabe in cini ne opazovalce loveške komedije ...
no ne more zgodovine, privatizacije energije in genskih zapisov, obdav enje vode in zraka, masovne debilizacije, utopi ne inavguracije, spolne frustracije, nacije, okupacije, dvoumne deklaracije in prostovoljne amputacije, napsihirane odstrahunapumpane množice, neizzivete fantazije, globalne vasi in komercialo modernih odnosov ... zveli anske blodnje in mani ne horde ...

Kdo bi prenašal ... odprte rane neskon ne ambicije, vljudne pokole v imenu svobode, dogme podedovane nezavedno, brezna, zidove in tanke med nami ...

Kdo bi te poslušal ko repaš v no
Biljone impulzov izkoriš enih, zbrisanih, prevrednotenih, pretepennih, ljudljeni in spet izkoriš enih, povukanih in zapeljanih in spet odvrženih kot paket znucanih kondomov, zmu enih z brutalnostjo vsakdanjih puhlic, pi kola nih psov in krikov agresivnih fakerjev, ki jih v žilah vre zadnja legalna droga, ubogih capinov, ki se jih v obrazu razkrije apokalipsa, ki jo ignoriraš, medtem ko greš mimo, kot da jih ni ne more ve rešit.

Kdo bi poslušal ... šipšaloneke, šalabajzerje, erbšlajherje, hajvane, duduke, idiote in potencialne ljudi vmes, polne hrepenenja, ki jih po asi razjeda samoumevna omejenost duha, ujetnike sonca in krotke divjake, redke ljubimce, ki res ljubijo in ne samo jebejo, dokler ne propadejo, da bi kon no spoznali ... znova in znova ...

Armagedon blazne ljubezni, ki ga je rodilo brezmejno nasilje

Napušene najstnike, ki ne jebejo, dokler jim špila

Verbalne fetišiste

Preroke lažne krame

Klovne in anarhiste

So utne fašiše

Mazohisti ne altruiste

Podzavestne agonije, samosproducirane apatije, tehnološke izolacije, politi ne asasinacije, prijazna suženjstva in lovekoljubne genocide, zlorabe mo i in pozicij, blokirana gibanja, samotne masturbacije, neuspele demonstracije, teroristi ne akcije, filozofske abstrakcije

Sanje, ki si jih ne morš izsanjam

Ljudi, ki jih ne morš imet

Vero, s katero se upijanjaš

Tekste, s katerimi se opomenjaš

Obljube, ki jih ne držiš

Glas, ki ga ne slišiš

Pogled, ki ga ne vidiš

Bole ino, ki je ne utiš

Kdo bi se uprl in se spravu z besedami nad armade bomb in jih z nasprotovanjem ... kon al?

Kdo bi preživiljal muke, svicat kri in nergat pod svobodnim soncem, e mu ne bi groza pred ne im po smrti, neodkrita dežela, iz katere se še vrnil ni nih e, skockala voljo, da raje prenašamo nesre e, ki jih imamo, namesto da bi drveli k drugim, o katerih nimamo pojma?

Tako vest dela strahopetce iz nas vseh. In tko se shira gore a bakla revolucije ... vsak velik podvig zgubi odlo nost akcije.

2.

Kdo so ti ljudje, ki lahko samo s svojimi možgani spravijo cel svet na kolena, a ga ne. Ampak jih dajo kot ogenj, darilo kot reka vodo - zrak kisik, telo toploto ...

Premeteni Odiseji in naprej misle i Prometeji
Modeli z ve zavesti -

Kdo so ti neslišni disidenti
Ki lahko samo s svojimi glasilkami ogrozijo jedro sistema

Hekerji vseh dežel ...
Borci za Elektri no Neodvisnost
Neopazno onesposobljeni!
»Anarho-liberalci!«
»Heiderjanski nihilisti!«
Samooklicani sovražniki samoupravne komunisti ne partije, oligarhisti ne hunte, tretjega rajha, uboge matere cerkve, združenih narodov al demokrati nega fašizma

Kdo so ti imitatorji Sonca, ki so si možgane obrnili navzven, da bi vsi vidli kaj in kdo so lahko ...

3.

In ker ne veš in ugibaš
Sklepaš, kar pa sklepaš

Banke te odirajo s hitrostjo smrti
Z OBRESTMI JE TVOJ KRUH NAMO EN V KRVI MILJONOV

Mediji ti lažejo dan in no iz neke neznane radijske postaje, ki te sploh ne potrebuje.

Samo elektriko ti izklopijo pa padeš na kolena

Majo te, še preden prideš v vrtec ...
te šopajo z nesmisli namesto klju nega znanja:
Ni Fizike. Ni Glasbe. Ni Zgodovine. Ni Filozofije.
Ni svetlobe. Ni kar se dogaja Zdaj.

utiš strah, ki ga proizvajajo vate?

Vsako sporo ilo je proizvod, ki ga ne gledaš
Ampak s katerim gledaš
Na podlagi katerega
Iz katerega pol vidiš ...

Vlade pla ujejo korporacijam, naj ne proizvajajo
Druga e bi jim golfi že iz ušes viseli

Pla ujejo kmetom naj jablana ne obrodi

Naj trava ne raste

In ker so ljudje (z)gledali druga e, so jih imenovali druga e. In kot besede, ki jih vidijo razli no, so ljudje postali višji in nižji, in nardili so države z razli nimi imeni - In nardili so stroje, da odgovarjajo namesto njih,
Ko se njim ne Da
Ko se jim ne ljubi ...

In namesto Ognja kralj
In namesto Sonca bog

In trupla brez obrazov
In mraz namesto ovc

Temne cerkve
V njih
Namest dreves in kamnov in rek

Ljudstva pod kapuco internih zaporov nihajo slepo v naslednji jutri, ki samo vedno prihaja

Neskončne reprodukcije teles, ki se rojevajo in pobijajo v neskončno ...
Generacije in generacije otrok, ki simultano prijokavajo, ker prijokavajo na svet samih bedakov (z redkimi sijo imi izjemami vmes)

"Divja agresija, za katero ni ventila in popolno zavedanje, da ne boš preživel"

"Samoumevni dogmatizem depolitizacije populacije" in mistifikacije obskurne rpalke, ki nam pumpa dnevno kri, da bi uskladila

Banalnost zla in parade vulgarnosti, nezavedno produkcijo minljivih mojstrovin, ki te ejo iz strahu pred katastrofo nepojmljivih razsežnosti

Da si predstavljaš potencialne množice, ki jih nekdo združi, kot da bi napeljal reko v puščavo, da zaharajo iz omar svojih privatnih stanovanj in krijo: "Do not fuck with us."

Dovolj digitalnih tajnic, hipohondrov moč in namišljenih bolnikov svobodne prisile, filozofov brez jajc, filantropov blazne hedonije, prekup evalcev lakote in razmnoževalcev sovraštva, državnih konstrukcij, izmišljenih funkcij, omejevanja informacij in produkcije frustracij, totalitarne mašinerije, industrije faking psihopatologije

Psihi ev, ki spustijo psihi e iz zapora, da vodijo še eno nesmiselno vojno ...
Nepredstavljive posledice groze enega izstreljenega metka ...

O igledna metafizi na razsežnost sistema, ki ga očitno nihaja ne razume ali obvlada

Žalost celotnega vesolja v debelem prodajalcu na rpalki, ki ni nikoli imel možnosti, da bi se realiziral

Verige brhkih mladoletnic iznemilih na zapimpano meso, medtem ko se rajcajo za keš v neskončni tragediji porni ev in televizijskih tračev

Nadobudni mladi in, ki se puntajo za revolucijo v jamertalu
Pridigajo pobožne ideje o velikih prevratih in ambiciozni redekoraciji družbene nadstavbe

Proti cenzuri v imenu državne varnosti in načrtne represiji revolucionarnih izumov, ki bi lahko rukoma rešili vse probleme materialnega obstoja

Proti popolni slepoti nerazlikovanja med sistemom in tistimi, ki ga simbolizirajo

Podivjani protestniki zažigajo zastave sovražnikov

Gnilo sadje hiperprodukcije puščenega, da gnije
zanalaš
iz navadne sadistične zajebancije

Prikrite transakcije, oborožene reakcije, iz strahu ali osebnih koristi, spontane prepovedi spontanega ustvovanja in poravnava resnice, trgovanje z ljudmi in orožji, pedofili in spolni sužnji, umori iz ljubosumja, astronomski dolgoroki, procesije mu enja in kravne zastave razodete besede, nekoristne teorije dejanja, spodelitele socializacije, raznorazne falsifikacije, humanizacije, ilegalne deportacije, ekonomizacije in neomejene zmožnosti adaptacije ...

(In nekje vmes mogoče

Samozadostnost enega samega vročega telesa
In dom in topla voda in sto sonč, ki ti pod srajco šopa

(Kot videt svet skozi nekoga
Drugega oči
Spremeni -
Kolker pa spremeni))

Ioveščvo pred ekranji sanja zadeto
Kot svinja sanja o kukuruzu

Hrana ki šopajo v svojih koleških proti obljudljeni deželi

Samozažgani budisti plapolajo svojo zadnjo molitev

Pijanci z izbuljenimi očmi, na robu smrti fehtajo na tleh, vsakršniki napsihirani s samogovori, odganjajo privatne demone neke antične navade, ki jih je požrla kot izum, ki ga ne razumejo ...

Prestolonaslednik, ki je izdal ljudstvo pa samo buli kaos
ki ga je podpisal

Ljudi na cerkvah
In ljudi na ražnjih
In ogenj in krike in kri

Psi romajo in raztreši ene kopalnice 20. stoletja

Sluzasti mutanti se vlačijo iz penastih rek

Papir eksplozija je ob sunku eksplozije prebodel drevo

Radioaktivni otroci ga gledajo, kako niha v vetru kot udo sveta ...

In smrt odnese žuborenje narave
In »tišina«
Potem
Popolnoma
Nedoumljiva

Zažgane strehe
In goske v letu
Nad pokrajino
Zažganih ljudi

Kako je to neverjetno

Verjetno v lepoto
In smisel
Sredi sranja in groze sveta

Ni udež, da se lahko
Še smejimo
Da ljubimo
utimo
In živimo ...

ONE REVOLUTION PER SECOND

»Brezciljni Slovenec
Slovenec: 3 dinarje«¹
drka na ruševinah kipa svobode:

Za vse je kriva Primicova Julija
»Tvoj dih je moj bajonet«
In e bi mu dala
Bi lahko spremenil svet

Bil velik poet
Samo ko je bil zadet
2005 se je še vedno fural na novoromantiko
In kon no shekal
da ne morš skoz luksuza pi it

In vse, kar naj bi bil al moral bit
je vršalo okrog njega kot duh prednikov:

»Janez ponižni
Janez strahopetni
Janez rnoobrobljjeni«²

Metafizi no mrtev
2,4 svetlobnih let od Alfa Centauri

»VIVA INDIFFERENCE«³

Dante se je najbolj namatral s Paradizom
Rimbaud je spal pijan na plaži
rekel: Dets d best
Mallarme se je ufural, da dela bombe

Še Šalamun je kdaj pa kdaj podvomu
e se ni preve zaplezel
Vedel samo, kaj mora s rtat

In nih e ne ve ...

Kako to povedat?

Ljubi se mi
Ne da bi bil tam

Teoretiki pa niso pošteli
Razen da se nekam premika

Eni so šli v intimo, ne da bi se slekli
Scali na sisteme, ki so jih oblekli

Drugi so zamujali - prdeli stare bisere
V nove štukature. Prodali ideale za visoke položaje
Pisali kako sekajo paradižnike - kako si perejo rjuhe

Eni so se zapili - se sami ubili
Pametni so se izselili, druge so drugi
Tretji so sami nehali - etrte je zadušila kotlinu

In oblaki so kr bli
In se formirali v neskon no

Ve kot 10.000 let visoke umetnosti
Pa še vedno ista zgoda:

Homer je srkal aj iz gobic
(6. stoletje pred štetjem)
Naenkrat ga zadane kot sneta sekira:

VSAK GIB - VSAK TON NA KLAVIR ODJEBE SISTEM!

... In ne mislimo ve na blato, ki je pod nami
Ampak samo na listje, ki je na njem
In kako zelo smo ga imeli radi
Ko je padalo ...

Potem pa papež ez 3000 let množici prostovoljni v dežju:

AVE GRATIA, KI SI NAS PLENLA
Tud e je Neruda napisal: »Kri te e po ulicah«
Kri te e po ulicah
In tud e je Dylan napisal:
»VLKA JE ROKA, KI VLADA SAMO S A KO SVOJEGA IMENA«⁴
So pršli operji in zažgali ljudi
»Iz vsakega mrtveca je vstala puška z o mi«⁵

Pazite se!
KO LU PROSTA NE SIJE
Linguam Tertii Imperii
POP TV
1984

Žalosten postanem, ko nekdo re e navdušen v kamero,
»da je VIDET PAPEŽA VRHUNEC«

Vendredi Samedi Dimanche
IZ AMERIKE PRIHAJAJO TANKI VESELJA IN DOBRE VOLJE
Veliki in mali izviri grmenja zaloten nepripravljeni
nad Bagdadom

ETIJOPIJEC SE JE NAJBOLJ RAZVESELIL
DANES IN NIKOLI Ve
Najve slave požel Londonski klavec
Gari Gasparov trenutni drugi"

Je lovek obvladljiva žival, dokler je anki?
Je len? Je morilec?
Se bomo poklali?
Bo nekdo vedno mel ve jega?
Te bodo zamenjali za novo robo?
Te prilagodili ideji?

On pa ti pozira poezijo o poeziji
Kako sam in buhuhuu
Reciklira originale
Se bori na neki drugi ravni
Pride na papir in pol zaspi

Zapira o i, da bi se skladalo
Nekje drugje:

Prvi . Za uti. Tvoje. Lase.
In obliko tvoje lobanje
Kar druga e
Ne uti
Nih e

In uti tvojo kožo
In strukturo tvojih li nic
In tebe celo

Zunaj pa mesto in demonstracije:
Avtomobili v ognju
Pendrek v glavi

Rešen akcije
Zatripan v abstrakcije
Te verjetno smiselne agitacije
Neke spodletele inhalacije

Kar sploh ni sprožlo take spremembe
Razen da je Država pokazala svoje prave zobe:

Ple nik je bil prostožidar
Marx je hodu na kurbe

In lepe stvari
Res lepe stvari vmes
Ker je nekdo rekel, da so

Plagiat plagiata
Ne da bi bil too sentimental

e bi se lahko, bi se že zdavnaj izpisal iz sveta

Babi z razbitim o esom pred Merkatorjem
Izis pozira za Diorja

P.S.

Dovolj mam tega sranja

Brez tebe bi bil ta list mrtev

.THP.

¹ Kosovel: Kons Ikarus

² Kosovel: Rodovnik/Kons Ikarus

³ Moloko: Pure Pleasure Seeker

⁴ Dylan Thomas: The Hand That Signed the Paper

⁵ Neruda: Razlagam par stvari

Karlo Hmeljak

NEKATERIH SE NE POZRE

From: Karlo Hmeljak <karlohmeljak@yahoo.com>
Subject: Re: to bomo mirno pogoltnili/nekaterih se ne pozre
To:
Date: Monday, March 24, 2008, 12:26 AM

> Tomaz Salamun,

> ki Vas vskoki zgejo in varujejo in nic, nic, nic
> vec ne veste za svet, zakone in brezbriznost.
>
> Jaz trajanje mucim too,
> oddaljen trajam kot varcnost in hiram.
>
> Ce me dobijo sedaj menedzerji in trenerji,
> bom self-inflicted in karamboli redki,
>
> redki kot gres, kot Velimirji v orozarni,
> kot bela Nastjina koza, kot I don't give a fuck.
>
> Kot so samice vrele in nisem nikdar vec bil pososten,
> kot kolaborirate in Tihi ocean hlapi,
>
> kot ne bom vec imel kam jadrat in Vas tunkat.
> A naj pojem vso hvalo za: "V napad!" ?
>
> Naj se ranjen pogreznem in dopustim?
> Zdaj, ko tipkam, Vam napisano od povratka
>
> iz Avstralije dajem pri polni zavesti v last,
> ker v svojo moc zrem (beri:zh). Vzvratno. Strogo.
>
> Evo jo - Zajceva finta, kjer nistrc?...ne vem kaj
> je nistrc. In se to gospod Tomaz Salamun:
>
> a veste, da ko mi je telo zastajalo in jezik lili
> in sem za prezivetje rabil nekaj na h in dobil,
>
> je to potem bila hrizolatrija?...ne vem kaj je
> hrizolatrija, kaj pozlata, kaj opaz.
>
> Pozdravljam Vas. Popoln. Nepotreben.

Živa Mestek

KAKO ODITI

Odšla je skozi zadnja vrata
In s krvave im hrbtom

S sklonjeno glavo in rokami ez prsi
Je tiho kot metulj odšla skozi zadnja vrata

Ponižana in ubita

Za njo so padala kraljestva
Za njo je odzvanjal boben smrti
In sonce je nesramno razkrivalo gnojno srce

Odšla je skozi zadnja vrata
In preklela nemo ...

Prodala je že vse vžigalice ...
Ves ogenj ...

In odšla skozi zadnja vrata
Tiho kot metulj.

Nadina Štefan i

EVA BRAUN

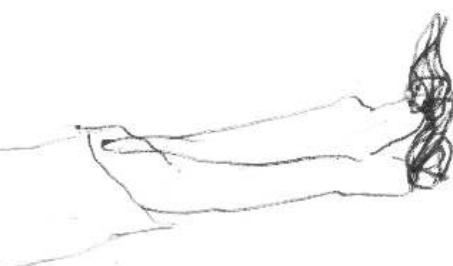
Toliko let si že živ
pa ne veš za pojem drugega.
Zapiram o i
in se vra am k bosanskemu poreklu,
ki ga dobro skrivam
in je zelo neo itno,
trepetač v arijski koži.

Ko bo Zahod ugotovil,
da je sonce premo no v Afriki
in zato zmanjkuje rož v lokalnih cvetli arnah,
bodo preusmerili sredstva v sirotišnico na Arktiki
in tja naselili indijske deklice.

Šla bom z njimi
in se ulegla na kos ledene ploš e,
kjer bo ravno za elo nekaj kliti.
Metulji bodo morali vedeti za to živost ez morje
in prišli ležat na moj trebuh,
tudi oni breji od pomladci.

Z nobeno malo Indijko ne bom brala pravljic za boljše življenje,
saj je spe a deklica v mojem želodcu
»preve prestrašena«
pa jih zna na pamet cel kup, od Svetlane do Sylvie.

Toliko let si že živ
pa ne veš, da je grdo
podpisati moj zažig na grmadi
in podržati plaš mojemu eksekutorju
samo zato, ker me no eš ljubit.
Odmaširala bom do prvega Bosanca
in rekla Šta ima bre.

RKE 1

Njegovo ime je zdaj luknja
ni esar nima
za besedo, za rkami
ima luknjo nekje v meni
ne drži ve osebe
izdolbeno je.
Strah me je tega imena
vdrlo se je pred mojimi o mi
morala sem gledati
kako se je pogreznilo
in pozavgallo še cel kup živega.
Vrglo me je nazaj vase.
Rešila sem se tega imena
in izgubila tisti kup živega.
Praznota
za tem imenom me v asih vzame.
Celo požre. Zgazi me.
Ne pobere me klic po mojem imenu,
samo delam se.

RKE 2

Crknjene rke. Crke.
Neham se, ampak grem naprej, s tem nehanjem.
Hodim korak za sabo,
razstavljenia od svojih potk.
Celo Woody Allen in njegov Moose. Ni .
To so ti težki dnevi. Klecanje in kar jok.
In najbrž bi lahko poklicala starše,
ampak kako rkuješ Slabo sem, brez da bi jih skrbelo.
rkujem se v crkujem.
Kakšna velika samota.
- Ne eksperimentiram z mamili.
- Ne spim z naklju nimi moškimi.
- Ne rabim antidepresivov.
Kupim bonbone in grem gledat Persepolis.
Ne pravim, da je potem dosti bolje;
se pa nekje med pomaran ami in jabolki v Maksiju
spomnim na enkrat jeseni,
ko je Ana rekla, da nisi nikoli res sam, e imaš vsaj sadje.

Blaž Boži

AFEKT RESNICE

Afekt resnice: kdor se zno i in kakor se sodi
glede na telegrafske grafite,

zabojniki robe uvožene iz Tur ije in eške
razbojniki uma, ki jo ejo in fukajo ob žezezniških progah
ki odnašajo as, pazijo na loš enje samozavesti in sovražnosti
prav tako pa je važno da se postavljam

med njih in opršeni as, da se za nemo dreti kakor trgovine
v zori, trgovine v bencinskih no eh, trgovine pozimi

izpeljanka iz utov: kje je vid resnik in njegov tajni
prehod na vodovodno, kje njegov nori sfriziran ctx 22,
tisto ve no ime, ki mi ni nikoli povedalo ni esar?

Na prsih kle im in te berem. Kje so moja opravi ila,
Moj bencinski prehlad, redne stopinje in to da te berem

Skutin namaz je barva ledinca
Knjige postajajo tvoja telesa
Zavidanje bu i v milijonih plehastih kibel
Knjige postajajo tvoja telesa in
Kaže da jih bom ljubil z vsemi packami
okolade, kave in asa kakor bom ljubil
Tvoja telesa z vsemi materinimi znamenji,

Kazali, odsevi, nizi spominov.
Morsejeva abeceda, tvoja strašna sopotnica
Se spreminja v odplake, tvoje življenje se spreminja
V tisti neznaten zaliv pred težavno tezo kopra,
Ki se izteka v morje in nose e morje

Ki bo odplaknilo tudi njega nima

Slušalk

Pi ke nimajo belih slušalk
Slušalke zapirajo mojo kopalnico
Kopalnica zven udarja na rob
Rob me ni prišel zbudit
Bujen sem trepetal
Vsi delavci so zapiski

Afekt resnice: kdor se zno i in e se sodi
Glede na telegrafske teze

Osmojeni grobovi so lenitve
lenitve so tovarne kjer stojijo
Moje opustošene matere
Ni mi najbolje sprostil bom hojo
Nalivnik ima okrogel in zaprt vonj,
Po vodnjakih lutajo kresni ke
Dobro mi gre, kajneda ?
O ka tajnost
O ka tajnost
Ne obstajam
Dobro te poznam
Stobarvna glasba gladi moje obrvi
Z ne imrnostjo
Dobro te poznam in
Mislim da te bom pogrešal
e že obdajaš svoje mestece; razglej se še
Zame

Tovarne
Tovarne
O ka tajnost
Najin tempo bo žal dosmrten
Vsaki ko te spoznam nanovo
Ne razglašaj zastav, delaj kugo
Zidaj morje na planjavi iz vlaken
Vsaki je to vprašanje kaj delaš zdaj
Kaj si po ela prej na katero šolo sva
Hodila skupaj

O ka tajnost ki bo uni il
Vse kar je ostalo od marmelade
O ka tajnost ki bo posili
Vse krožnike in ves pribor v Favoli
O ka tajnost
O ka razvoj
Še vedno drhtim

Mesi krajec svetlobe
Razdrži najina življenja
Afekt resnice: besedo življenje
Uporabljam prepogosto
Moral bi jo zamenjati z besedo žirafa
Glaževina, multipraktik, pašman
Ki bi povedala toliko ve in nekoliko manj
Svetloba
Svetloba
Prijazen dih ki naju bo zapustil
Bo življenje oziroma
Žirafa kjer bova ostala
Nekje na pol poti med sanjami in zobno nitko
Ki se sveti v slami

In gluha sopara sedem minut skozi podmilš akovo
 Skorajda bi te razumel in se s tabo
 Zlil v vagonih odrezal kon an osonce
 Ki bo kmalu zdrsnilo izza livarne in razlo ilo tvoje elo
 Od polzasen nih tovavn
 Jesenski kros je vedno vprašanje, koliko prstov mi je še ostalo
 Curek ne esa kar januarja razteguje
 Prijetnost pronica jutri kot sonce
 Sonce v tem desetletju ne aka omembe
 Omemba je tisto kar je pod gumbi s katerimi tipkam to pesem
 Pesem je vakuum
 Vakuum nazaduje ples, krogla in terpentin
 Terpentin je nek impulz, potol ena osebnost
 Osebnost osvobaja loš enje no nih omaric, in zdaj?
 In zdaj se briše vsaka razlika med mano in mestom;
 Pred tabo se razlegam, zdelan osivel in svoboden kakor mesto.

Afekt resnice: kdor se zno i in
 Kdor razume samo tebe

18. december 2008 - 3. januar 2009

LJUBLJANA

jebeš evropo &
 ameriko ko razpiraš roke nad
 ljubljano
 jebeš evropo ko pereš njene žile
 s svojimi koraki ura je deset
 do dveh.
 jebeš univerzalno potovanje
 poslovneža v london in tamkajšnje
 zen tabletke upanja
 ko hodiš
 mimo nastajajo ih blokov v župi
 ko veš
 da bo vsaki ko bo bežigrad bral kadiš
 ljubljani kadiš bral tudi vi
 & šiška
 & savc
 & moste
 & stepc
 & fužine
 & dravlje
 & savlje
 & koseze
 & trnovo
 & rnu e
 jebeš televizijo in poezijo in bliš
 ko prhutaš ob opuš eni liveni ob kamniški progi
 & ti mozeg pere rjo ki jo dihaš
 ti razbremeni postavo
 ti isti plju a
 te povezuje z ljubljano
 ti daje izobrazbo
 & križiš a & pisma & maj avgust & julij
 jebeš svež zrak brez emisij
 ko tvoja mladost kadi travo iz lekovega dimnika
 ko hodiš z ljubljano skozi motno jutranjo meglo
 ko vstajaš v šesto uro dneva
 ko vstopaš na 14ko in se pelješ po podmilš akovi proti mestu
 ko s odprto torbo sediš na vlažnih klopcah na Žaku

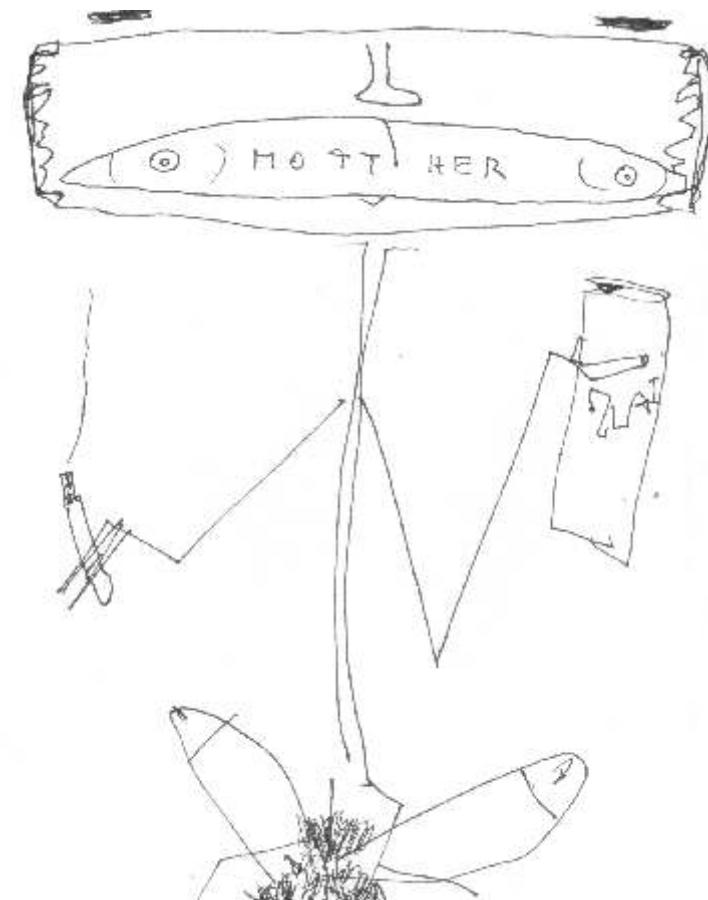
& iš eš verze za ljubljano
 jebeš potovanje in izlete v naravo ko poginejo no i
 in se odpirajo jutra v ljubljani
 jebeš družino hišo & avto & otroke
 ko se me eš po produ topniške navzdol v znucane temelje vojašnice
 ko veš
 da bodo naše pesmi tiste, ki nam bodo brale kadiš
 ob meglenih zasmoganih jutrih
 skupaj s kadišom ljubljani

TOVOR JE SLEDIL

tovor je sledil
 vlak je iz Kamnika pripeljal
 mrtvo sovo
 gledam jo mrtvo
 in si želim
 da bi bilo zdaj poletje

vsi šiptarji naj bi bili
 potomci orlov
 vsi moji predniki
 morajo potemtakem
 biti hermelini in gosi
 e ne
 ne bi stal tu in pisal teh vrstic

zame so rekli da imam poleg
 nekega 110 letnega star ka iz Kavkaza
 najve ja vretenca na svetu
 to me postavlja na nivo nekakšnega medicinskega udeža
 ob udujem tvojo trmo
 tujec
 dale si pršel samo
 s strojnico in mrtvo sovo
 dale dale
 za sovražnikova mesta.

Uroš Prah

Ich habe die Welt verschlungen. Und jetzt sehe ich, es gibt Grenzen.

DIE HINTERGEDANKEN

Und dein Gesicht von Maden zerfressen
aber ich habe keine Visionen

Ich Liebe euch alle
aber ich habe Angst

Alles vergessen
Alles zerstören
Den Rest besänftigen.

ZU DICK FÜR LYRIK

Mitgenommen
Eingenommen
Ausgenommen
Nogehaumen
Sogehummen
Mimegammen
Gamma-Mama
Om sei Prana
Omnischam
Ein Nebenman
Man nehme Man
Und dann
Und dann
Vergehen daran.

UNDICHT

Ich Dichte nicht.
Ich verliere Gedanken
Erinnerungen, Gefühle,
Haar, Haut, Zeit
Ich verbrauche Tinte
Schreibe Worte
Ich lass sie Zerspringen.

DIE DREHSCHEIBE

Es ist egal,
Es ist doch nichts.
Ist zum vergessen,
Nirgendwo,
Ist überall.

Sind alle,
Alles, alle, alle.
Wir tanzen hier,
Im weiten All.
Zerbrechlich wie
Drehende Eier.

Alles auf der Drehscheibe,
Alles, alles
Im All der Emotionen,
Nicht lachend,
Weil doch unbefruchtet.
Egal, wir sind banal.
Beständig schwindent ins große graue Nimmerzimmer.

INNENSCHWUND

Es geht um die Vielfalt der Bilder im Kopf
und die Ordnung der Gedanken im Magen.

Den Geruch des Bleistifts, den ich langsam
unter der Nase vorbei ziehen lasse.

Das Wollen. Verlangen! Um das Verlangen geht es.

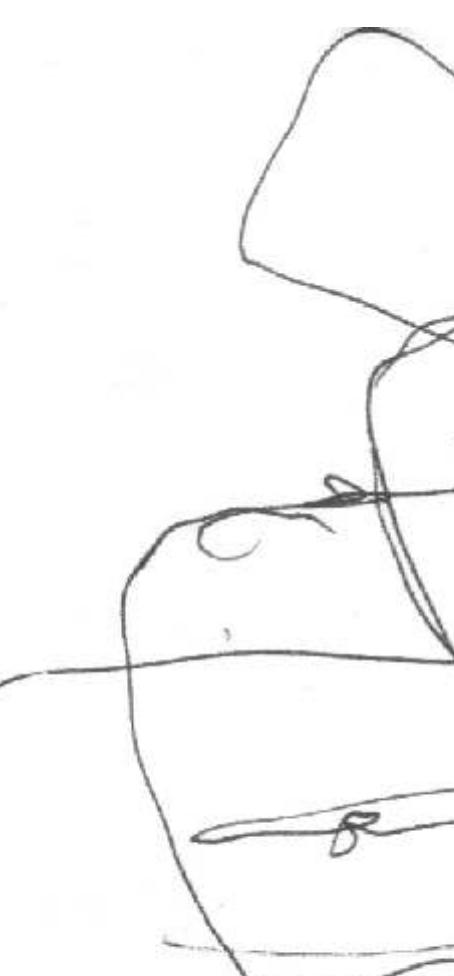
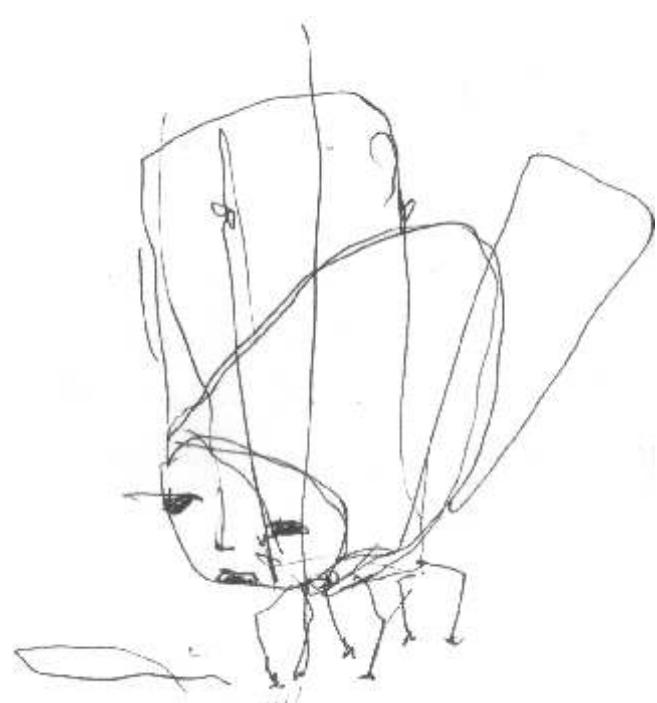
Die Liebe zur Schönheit, die Schönheit des Fleisches
um das liebliche Fleisch.

Um des Willens Wollen...
und doch, dann doch nicht können.

Es geht zwischen Kopf und Magen um's Herz.
Um sein drohendes Zerspringen, wenn des
Fleisches Duft zergeht im Schmerz.

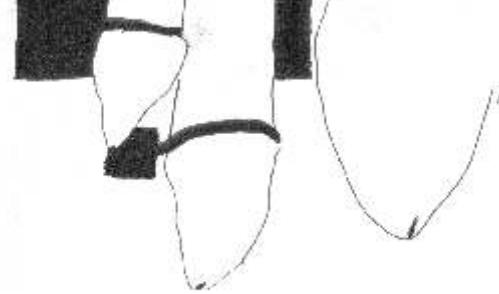
BORIS

Schämen geht garnicht
es ist sowieso alles nackt
ich bin ganz ausgeliefert.

PLASTENJE

e si koža, papir,
in e je spodaj papir
in bolj spodaj tudi
in ga je še nižje še ve
in pod njim usnje,
pod njim pa les
in beton
in zrak,
les
in beton
in zrak,
les
in beton,
polno betona,
in je zemlja pod njim
in pod zemljo, kdo bi vedel, kaj je pod zemljo,
kako globok bo vrez,
kako globok, te sprašujem,
da bo do mesa?

Umetno rde i speti lasje,
Modri podo njaki,
Prazne ustnice.

Majhna glava v špranji.
Majhna glava za steklom.
Majhna glava v prostoru.

Oguljena, modra, zaprašena,
pohojena, pomendrana, podrsana,
staljena, neprekinjena preprogla.

Ena, dve, tri,
štiri, pet oznak
za izhod v sili.

Enainsedemdeset svetil -
enainšestdeset vidnih,
deset predvidenih.

Ena bela vti nica
na prazni beli steni.
Hitra rna rta ez.

Drugi manjši gasilni aparati
tik ob rde em koledarju
za v eraj, danes in jutri.

Sivo-srebrn odpirajo i se
mobilni telefon,
dva znaka za prepoved mobilnih telefonov.

Voda dol, ženska dol.
Torbe dol, ženska dol,
Moški gor, moški gor.

Moško straniš e nasproti
ženskemu straniš u.
Moška vrata vidna.

Moška vrata v premikanju,
Zapiti bera
Z odstopajo im podplatom.

Roka v vre ki v košu
pod manjšim gasilnim aparatom.
Bera dol, vre ka v košu.

Ženska dol, kožuh dol,
glava dol, modra preprogla,
rjavi evelj, rni evelj dol.

Knjige dol, listi dol,
plju a dol, špeh dol,
znoj dol, zrak dol.

Lu dol, as dol,
Bog dol, mo dol,
vse dol, ni dol.

Dol dol, gor dol,
vse dol, vse dol.
Dol. Dol. Dol.

JUTRO

Zdrži, vsak premor bi bil umor.
Zarini nohte v tipkovnico
Za rob tipk jih zatakni,
Drži se! Postelja se znova
upogiba, tvoje noge
vle e navzdol, kot v asih
vle e tvojo trudno glavo.
Nobenega premora, slišiš!
utiš ga, iz preteklosti
prihaja, za elo te grabi
in te vle e navzdol.

INVENTURA

Rde aparat za gašenje
manjših požarov
v predsobi velike knjižnice.

Rebrast strop
iz vzporednih kanal kov
v kovinski izdelavi.

Spodaj izhod,
leseno-stekleno-kamnite stopnice,
ženska dol, ženski gor.

Moški gor, par gor.
Moški dol, moški gor.
Moški dol, ženska gor.

Modra kapa, bel klobuk.
Bela borša, moder nahrbtnik.
Moder pulover, bele hla e.

SOLZA

Solza ti je pritekla z o esa
v njej je mušica
malo še trza z levim krilom

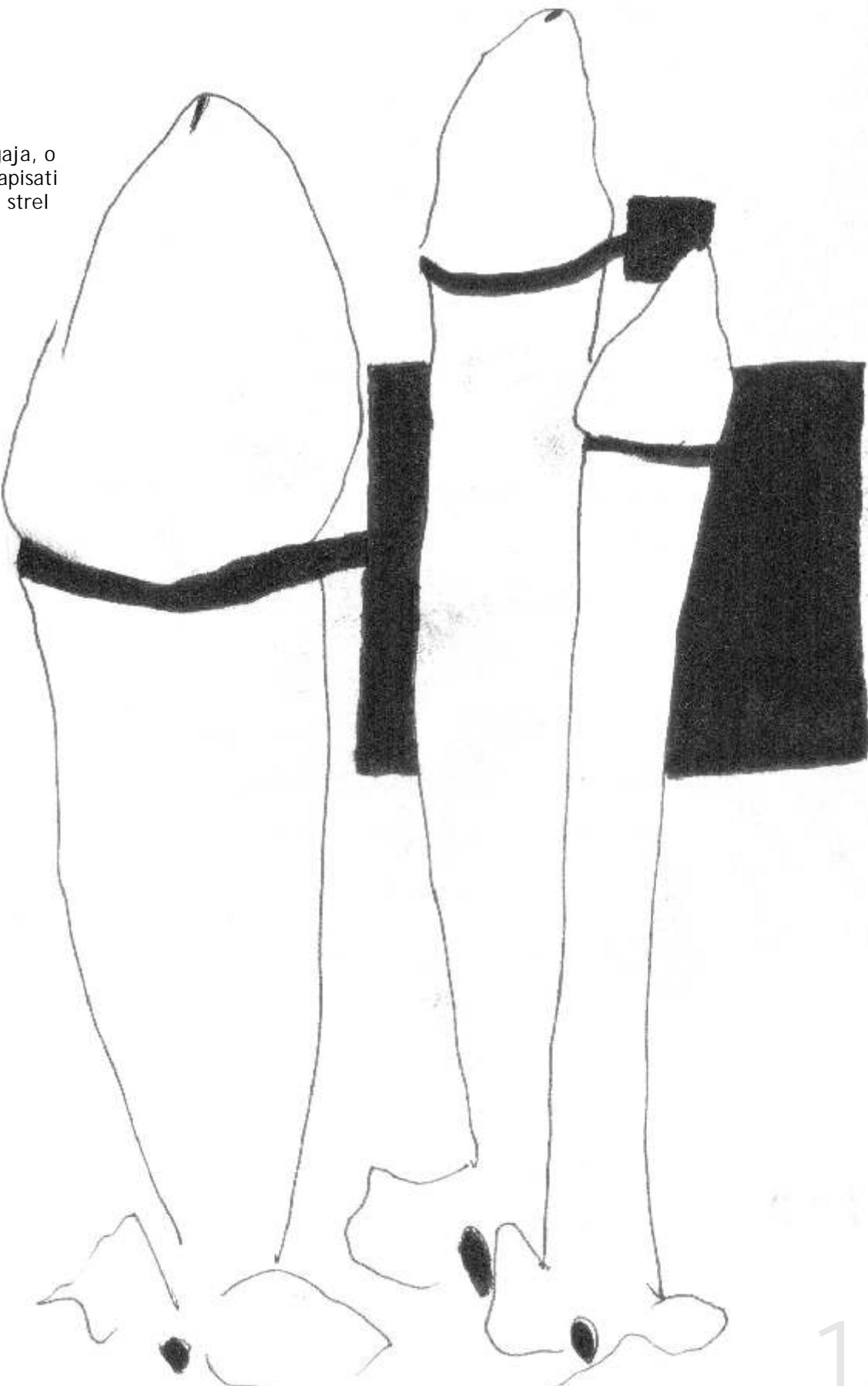
NE MOŽE

ne može ne može ne može iz kože

TRIP

Komaj zdaj sem se spomnil, da se- hotel sem pisati o njih, ki se jim to res dogaja, o vseh teh drugih teh lepih drugih, ki jim res umirajo, ki res ljubijo, ki upajo, napisati angel, brez zadržkov, napisati angel angel in gledati nebo kako ga razganja od strel modro rne oblake od strel, a mi misli drvijo.

Nisem sam me razumeš
nikoli nisem sam
v meni ste
plešete me govorite me
moje misli so mrtve
glas mi v grlu zastaja
sploh ne vem kako zvenim
razumeš?
po vrsticah mislim
in drgetam pred vmesno belino
slišiš me isto malo me slišiš
kako praskam v drugi sobi po steni ko spim
kako se lepim ob steno
moja nema sluz
ob golo steno
moja pesem gre samo do sem.

Jasmin B. Frelih

EGOREALIZEM

Po orgazmu pubertete smo brizgnili v prvi letnik univerze in zaman iskali nekaj, kar bi lahko oplodili. V porog nam je govoril glas ob e pameti, da bomo oplojevali šele nekje v daljavi let, ko nas bo že ve ina sterilnih, pri ostalih pa bo pogost pojav splav.

eprav ga nismo hoteli poslušati, nas je premnogo zabredlo v studne mlake cinizma, na vešala obupa in v gnojne jame bleferstva. Še tisto peš ico, ki nas je ostala istih, so v kot stiskale kavarniške trume lenuhov in ko smo se odlo ili za boj, v bistvu sploh nismo imeli izbire.

Varni v rokah usode smo se tako, našemljeni v vojaške uniforme, ki naj bi skrile naša slabotna telesca pod podobo mogo nih, zapodili po u ilnicah in hodnikih, istili nesnago neumnosti, vse prerroke prejšnjih tiso letij pa naga ili in vtaknili v vitrine v kleti.

Zavzeli smo katedre in z njih gore e pridigali doktrino egorealizma. Dokon no smo presekali tok zablodele zgodovine in dali svoj glas krasnemu novemu loveku. Predavalnice so se polnile, množile so se izjave za javnost, vse je kipelo od upanja na spremembo in eprav so ljudje našo stvar vzeli, kot pa ljudje vedno jemljejo stvari, to je - po svoje, je egorealizem kmalu planil na ulice kot rušilni val ne esa skoraj loveškega.

Ljubljana je postala kraj udes. Po enem samem mesecu so bili vsi zidovi na gosto popisani s citati iz knjig, osebnimi izpovedmi, nenavadnimi mislimi in seveda s kopico vulgarnosti, da je imel sprehajalec po njenih ulicah ob utek, da hodi po romanu. Meš anstvo je vsevprek kri alo, vpilo in se smejalo, prepiralo, plesalo, parlament so zanikali, karneval uzakonili, smisel pa prepovedali. Policaji so se prostituirali po vogalih, brezdomci v poslovnih oblekah so postavali pred bankomati, istilke so vandalizirale pro elja hiš in slehernik je bil zadovoljen s svojim položajem na tem svetu. Nekdo je na Kongresni trg spustil cel tovornjak kokoši in spet nekdo drug je ez no zaprl Celovško cesto s kupom kontrabasov. Mesto je naravnost divjalo v življenju.

Veselilo nas je, da so stvari ušle iz naših rok. Nismo hoteli odgovornosti, hoteli smo samo živeti, e je le možno, ve no. Pobrali smo vse zasluge za ta množi ni pobeg iz zapora, ki bi se tako ali tako neko moral zgoditi in s prestolov preprosto uživali v predstavi.

Lahko bi trajala leta in leta. Pa kaj, e je nadškop s svoje prižnice tistim trem gluhonemim govoril, da je duh loveštva mrtev, ker se vsi samo še realizirajo in nih e ve ni esar ne ponotranja, oni pa so mu brali z ustnic in trepetali za jutrišnjim dnem. Pa kaj, e se je župan zbudil ma kast in prisegel vsemu temu konec, pa se nazadnje izselil. Pa kaj, e so se zgražali iz tujine. e so besneli s podeželja, brz as od ljubosumja.

Lahko bi trajala v neskon nost.

Pa ni. Ko so priše volitve in je bila volilna udeležba v Ljubljani z okolico okrogle ni odstotna, je tistem pankrtom tam zgoraj kon no prekipelo. S Kitajske so uvozili policaje, ki so s pendrek zopet vtepeli v glave meš anov zdrave demokrati ne vrednote in hitro je bilo spet vse navaden boj za obstanek in dolg as.

Nas, Gubce, vodje upora, pa so, ker mora biti kazen vzgojna, slekli do golega, nam zavezali roke za hrbiti in nam zamašili usta, ter nas peš poslali na grajski gri . Sami sebe smo morali prenašati gor v tisti prekleti Klanec, do vrha, kjer so nas z rostfrei žebli pribili na sveže prebeljene grajske stene in pustili soncu, naj si ono maže svoje žarke z nami.

Nam pa sploh ni bilo tako hudo. Še ve , bodrili smo se s pomežiki ez grajsko dvoriš e, s stene na steno, in e bi imeli prosta usta, bi nekateri celo žvižgali, ker smo vedeli, kaj to pomeni. Ista misel nam je igrala v srcu, utili smo jo skupaj in si z njo delili veselje v prepri anju, da nas bodo astili še tiso letja.

VRATAR

Odvili so rde o preprog, ki se kot vabljiv jezik razteza pred meno v daljavo. Ko okusi moja stopalca, me v soju bliskavic in vzklikov navdušenja napolni zadoš enje. Tukaj sem, zopet in kon no.

Težko je opisati ob utke, ki te navdajajo. Nekakšna atomska slast, razburjenje in tresavica te preplavijo kot val Viktorije. Vele udežna dežela, beg iz zapora, razsutje atmosfere na tiso drobnih koš kov, vse je tako kot smo že videli in pri akovali. V globokem poklonu se poslavljajo stevardese in izginjajo v mrak pozabe, v hotele in najete garsonjere, v drobna življenja žuželk. Pilot mežika v savano, kravji fant ezoceanskih dogodiv in.

Tukaj sem, zopet in kon no.

Ste em na son ni pogon, pokrajina se topi iz sten v stekla, v gromozanska ogledala, kjer se za hipec ugledaš in vidiš opico na tvojem hrbtnu, ki nemo kri i od strahospoštovanja.

Zaletim se v rnega orjaka, ki groze e gleda in pomeri vate rn prst, z dolgim rnim nohtom in iz globo in njegove prsne gmote zahrumi motor letala.

»A si ti terorist?«

Odkimam, odkimaš. Opica se skrije, ti pa si prekrižaš srce in se sicer zlažeš, ampak ne, terorist pa nisem.

Verjame ti na besedo, ker izgledam mož beseda. Uš ipnem se v stegno in on si s prsti potegne lica narazen, na desni je škrba, na levi zlato, in re e dobradošel. Usujejo se konfeti in s pozavno te dregnejo v rebra, potisnejo naprej, pred okenca birokracije, kjer zbor kanadskih priseljencev igra na harmoniko, oktet Indijancev pa ve glasno zapoje.

»Welcome, welcome, welcome, to the United States of A-ME-RI-CA!«

KA je tako visok, da se odbije od stropa naravnost vate in se ti zarije v goltanec, že te drži plavolasa miss Kentucky, ti sla i hla e in ti s štampiljko, od katere se vali gost dim, ožigosa rit. Zdaj si naš in vaš, dobrodošli vsi Zemljani, tvoji bratje, naši sužnji.

Napolnjen s patriotskimi hrepenjeni zgrabiš zastavi in z njima privihraš v akalnico, kjer te aka o e (videl ga nisi že desetletja) in širi roke v objem, tebe pa ne mikajo nevrose, ki jih boš izkazoval v objemih tega alfa samca, ki te je storil, in mu med nogama, pod krinko starosti in samostojnosti, pobegneš na prosto in na glavo sko iš v prvi taksi, ki pribren i mimo.

Na teko em traku se osamljeni in objokani valijo tvoji kov ki, ki si jih pozabil, ampak pretvarjam se, da sem prišel brez prtljage. O e stoji z odprtimi usti in, ker mu drugega ne preostane, v naglici osvaja stevardese.

Taksist je sikh, s turbanom, brado in umazano poltjo ti v vzvratno ogledalo nastavi vrsti belih zob, reže se kot pandžabski tiger.

»Pogrešali smo te, brez tebe ni bilo enako,« pravi in ti da roko v high five.

Tleskneš in rumena škatlica posko i, odbrzi mimo cestnin, mimo prezgodaj dorasil avtocest in se kotali po litoželeznih mostovih iz prejšnjih tiso letij tja v twoje mesto, ki ga kronata dva prsta, iztegnjena visoko v zrak, v znak miru in spoštovanja. Nekdo jih bo sklatil neko in podal prav neposreden statement, a takrat boš ti na varnem v pižami in ugasnil televizijo.

Spremlja te kraljeva straža in taksist dvigne roke, ni ne more, peljejo nas pred pala o, kjer gobavci tržijo svoje odpadle ude, župan pa te pozdravi s framasonskim tajnim stiskom rok in ti, po minuti ceneneva barantanja, podari klju e mesta.

Ti klju i odpirajo vsa vrata in krvavo jih boš potreboval, zato si jih z laneno vrvico obesim okoli vratu. Vsi ploskajo in se razbežijo v meglo, ker v lastnih ceremonijah niso stanovitni. Nikjer ne najdeš tortice, ki bi ti prijala, zato moraš jesti pala inke. Taksist te še vedno aka, nerodno mu je, ker je obut v sandale, zato rde ico na obrazu skriva z dlanjo in med prsti gleda na cesto, ko te vozi po downtownu.

Zakri im, ustavi in zaškripljejo zavore, ti pa sko iš ven iz prtljažnika pred bika iz pleha, avatarja Wall Streeta, ga krepko stisneš za bronasta jajca in v sebi zadovoljno pomislil, nama bo šlo pa v redu, ker sem tukaj, zopet in kon no.

V Battery parku, ki je isto blizu, taksi naj po aka, se nasloniš na ograjo in Kip svobode za uti, da ga nekdo gleda, zato se obrne in sre en je, ker si ti. Dvigne haljo in pokaže svoj tatu na stegnu, v spomin na študentska leta, ki sta jih skupaj prebila po kampusih, kjer sta osvajala pekinške race in si pijana zaupala skrivnosti. V osnovi je bil Kip svobode menda mišljen kot strašilo pred roji irskih vran, ki nalite z viskijem niso našle poti domov in so jo mahnile ez Atlantik. Ker se o itno ni obnesel, so mu po kratki krizi identitete na vnožje nabili plaketo, zlata vrata, dajte mi vaše pijane reveže in te stvari, ter ga spremenili v velik zelen predpražnik. Tudi jaz pokažem svojega. Obema nama piše SoL + JBF = BFF v sr ku prestreljenem s puš ico.

V nobeni knjigarni te ne zaposlijo, ker skušaš biti veji od življenja in bi zmogel vsem iskreno predlagati le markizove dogodivšine, zato želiš postati vratar. Na intervjuju te vohajo aristokratski mački in vonj po borovih iglicah se jim dopade, ker je to tam ravno v modi.

Overjeno priporočilno pismo nekega lažnivca, prepričano poroštvo šefa, ki me je med suho robo izbrskal na boljšem trgu in šepec tvoje hinavske karizme so dovolj, da štampiljke letijo kot utrinki sred avgusta, zaposlijo te in stanovalci so zadovoljni, ker imajo končno vratarja z renomejem.

Na delovnem mestu kažem nadnaravne sposobnosti odpiranja vrat in stavbe celega Upper East Sidea ti na dražbah s svojim neumornim stavljenjem iz sekunde v sekundo višajo ceno. Ko s klinom izbiješ mačka iz glave poslovneža, ki je še pravi as prodal svoje delnice, in te za zasluge ovenko z lotorovim vencem, se zdi, kot da si ravnikar prestopil iz stratosfere v vakuum, kjer ni ničesar, obemer bi lahko meril svojo veličino, kar pomeni, da sem neskončen.

Znajdeš se v prospektih kot lokalna znamenitost, skupine predšolskih otrok postavljajo pred stavbo in kukajo skozi okna, japonski turisti so ti na sledi z objektivi velikani, osvajajo te krajevni posebneži in sonce sije samo zate.

Sodelavci pa se ti le cini nočnemu hajo in s koti kov ust svetujejo; uživaj dokler traja, toda ti jih ne razumeš. Šele ko se ti na glavo zgrne rumena ploha tiska, žalbesede zagrizenih novinarjev, ki javnosti na ogled razgrnejo tvoje preprosto življenjce, da si takoj naslednji dan od vseh pozabljen kot prav nič posebnega, in ti prekinejo donosno pogodbo za linijo oblačil znamke doorman, se zavem, da si neko, neko bil za trenutek slaven.

Ampak saj ti sploh ne ceniš slave, ker je nepotrebna. Ker imaš raje podenpse, tiste neznance, ki ne berejo asopisov in ne gledajo televizije in se jih šumenje govori nihče tkiv niti ne dotakne. Ker pletejo svoje mreže obstoja brez ozira na tendence in sploh ne morejo vedeti, ali imajo prav, ali nimajo, ker jim je tako ali tako vseeno. Tisti, ki brez pravega razloga brskajo po smetnjakih, ker sem jim zmotno dozdeva, da so v tistih ravnih vremenskih nekaj izgubili. In prodajajo svoje sekunde pod ceno in ljubijo dež z vzhoda.

Tako sem spoznal Naomi Klein, kraljico socializma. V knjigarni Barnes & Noble je imela predstavitev svoje nove knjige, za katero je govorila za sladosluhce. Najbrž v nekakšni narcisoidni ihti sem pohitel tja, da bi ujel kakšno reč, ki bi mi kaj pomenila. Banksy je ovenko al fasado neke stavbe s sliko podgane v poslovni obleki in napisom, naj jedo krek. Strinjal sem se, bogove, da sem se strinjal. Zato sem odpril vrata na stežaj in za trenutek mrknil v vroč popoldan, vzel sem pavzo, s cigaretom. Rusobradi prerok je stal na uli nem vogalu, vihal oči in si kašljal v brado, s tresom im glasom je govoril; in lagal je Warren Buffet, da ga v morah ne preganja depresija, toda zlato tele bo zaklano in medved rdečih številki prihaja nad vaše pokojninske skладe, prodajte se in pokesajte, kajti to sem slišal od hromega cigana na grobišču toke ni!

Stopiš v knjigarno in šepetanje mrtvecev, ki bi bili radi končno uslišani iz svojih krstov, ti napolni trenutek. Ponujajo se še bolj odločno kot istila za prah in nobena stvar jim ni sveta v hrastih lažeh. Njen glas zareže skozi tisoč letja blebetanja, hozana na višavah kot sončni žarek skozi koprenasto meglo nebotičnih nikov. V transu si, korale de na tvojih rokah frisoj v ritmih hare krišna, iz riti ti štrlijo rože in pridigarji novega konzervativizma visijo s tramov obešeni na tvoje odpisane svetniške sijevje. Greh se kuja v kotu in meč po tleh, v enakomernih presledkih, žoltaste cekine, ki se jih nihče ne dotakne!

Beseda njena! Naomi Heil! Tam ste vsi kosmati in obliki eni v platno, budisti niki komsomolci, filipinski jezuiti, ljudje-sloni in barbabape, lebdite pet centimetrov nad tlemi in iz podpazduh vam veje kisel vonj nirvane. Srečni ni besni, privlekli ste hudiča, ga pribili na križ z glavo navzdol in gledate ga zviška, ker je to tako preprosto. Pa tudi vsi ostali so tam. Tudi midva, jaz in ti.

Razumno govoriti in le v škatli ideologije bi lahko kaj popačil. Stvari niso v redu, hear hear. Tedaj zaključi in postavimo se v vrsto z njenimi knjigami v naravnih jih, akamo na avtogram, na stik. Hej ti, kaj po nečem v tisti vrsti, a nisi rekel, da take stvari niso zate? Skloniš glavo in poakaš, da utihнем. Zato pa jih stisneš roko in ona s ravnim nalivnim peresom vzge v tvojo knjigo svoje ime, ti postavi vlijednostno vprašanje, kaj pa ti meniš o tem in tedaj se ti iz prsi iztrga krik nesreče, povzdiš svoj glas in vsi te poslušajo in ko jo pogledaš in vidiš, da ti kima, da se strinja, še bolj zavpiješ, in se deres, med drugim; sranje cele zgodovine je končno priplaval na gladino sodobnosti! diktatorski mediji nas zibajo v sladec sen potrošnega kolektivizma,

medtem ko po fevdu Zemlji divjajo horde oligarhov in z orožjem korporativnega fašizma terorizirajo lokalni plebs!!!
Da prisotnim zavre kri v žilah, bes proletariata pokaže svoje zobe, in odvihramo na ulice, lepi in pravi ni, kri imo Germinal! Germinal! Germinal! in zažigamo avte in razbijamo izložbe, z zobmi trgamo krznene plaše, v katran me emo nakit in diamante, ruvamo tlakovce in lin amo biznismene, da nam s knjižnih polic ubrano ploskajo vsi o etje krasnih novih svetov.

Ne vem, kako bi se vse skupaj konalo, toda ko si slišal mlado mamico z vre ko Victoria's secret v roki svoji srkani h erki re i; glej, tako pa postopa strukturalna napetost, in te je ustavil prileten klošar, ter ti zabrusil, da pusti njegove probleme pri miru, ker je to vse, kar še ima, te je razporeditvena vnema minila ter si se spomnil, da moraš tisti dan odprieti še kar nekaj vrat.

*

In se vraš iz službe, k o etu, ki bo melanholi no zrl vate in si lagal, da sta si podobna, ti pa si boš lagal, da si nista.

Na poti se ustavim pri Korejcih in kupim Snapple. Spiješ ga. Ura je en hip, ez polno in spijo le brezdomci, po cerkvenih stopniših, vsi ostali pa se na vse pretege branimo svojih postelj. Korak za korakom po ulici, ki si jo sicer videl v nešteto filmih, toda nisi vedel, da ti je kamera lagala. Ta ulica ni ni posebnega. Nikjer ni udarne glasbe, kratkih kadrov, hitrih rezov, pare iz kanalizacije, pisanih klošarjev zavitih v porcelanast celofan, nikjer dirjajo ih policajev in mafijskih obra unov. V skrajnem primeru se morda lahko vidiš v kameri novovalovca, rnobela slika, potna kaplja na elu, utrujen pogled predse, žuborenje mesta, hupa in sirena, od daleč, njen pogled se ne premika, stavba ob tebi se ne spreminja in je bil bogokleton, bi lahko rekel, da je vse skupaj dolgo asno, toda raje se pretvarjaš, da so ti stvari same na sebi vše in da si morda celo pomislil, da si srečen.

Zaviješ v podzemlje rdečih opek, kjer si skoraj sam in ko s trušem vesoljnega

20

potopa pripelje vlak, se v vagonu znajdeš sredi slikovite drušine. Nasproti tebe sedi mladenec iz neke centralno azijske države, ki se zdi skoraj tako utrujen, kot se zdišti. Ob njem, na stolu, ki je posajen pravokotno na njegovega, zleknjeno na pol leži podolgovat suh rnet in si s šipalko trebi nohte. Ob meni, par sediš stran, sedi ogromno debel azijski mulec, star kakih petnajst let, ki eno za drugo mlati vreke ipsa. Isto na drugem koncu, pod lujo, ki pokvarjeno brli, sedi starka s ravnimi lasmi, ki v naroju drži svoj evelj in ga boža, kot bi božala mačko. Tirnice in vlak ob stiku toljajo svojo rapsodijo, tolkokrat izvajano, in zdi se ti, kot da je vse tisto, tedaj pa se s predirljivim škripanjem oglasijo zavore in vlak se ustavi. Nevidni lovek spregovori.

»Pred nami je obti al D vlak, kar bo povzročilo majhno zamudo. Se opravi ujemo za nevše nost.«

Trenutek absolutne tihote prekinejo vrata na koncu vagona, ki se s trušem odprejo in notri vstopi bradat beli lovek, morda Žid, katerega poslovna obleka je že vso nacefrana in lakasti evlji okrušeni. V roki pred seboj drži konzervo z nekaj drobiža, razkorači, vsi ga pogledamo, in pri ne.

»Dober večer, dame in gospodje. Moje ime je Mike in zaposlen sem bil v Lehman brothers. Z vami bom iskren, eprav se mi to do sedaj ni obneslo. Pred tremi meseci sem imel na računu deset milijonov dolarjev, živel sem v prostorni hiši v Villageu, imel sem ženo, tri otroke in psa po imenu Lucky. Ker je naša firma propadla zaradi slabih posojil, za katera tudi sam nosim odgovornost, so mi iz računa pobrali vse denar, zaradi česar me je zapustila žena, ki je pri ločitvi dobila hišo in otroke. Lucky mi je poginil danes zjutraj, ker mu nisem imel datih esa za jesti. Prosim za milostino.«

Vsi sklonimo pogled. Šum šum naredi vreke ipsa, šipki naredi rnet in košek nohta odleti v neznano, Iranec zazeha. Starka vstane in se mi približa, njena bela nogavica podrsava po tleh, v roki še vedno drži evelj. Usede se tik ob tebi in porine svoj obraz pred tvojega, da lahko vohaš njeno trpko sapo.

»Are you happy?« vpraša.

Ne več, kaj bi jih rekeli, zato ponovi.

Ar ju hepi, šipki, šum šum in še Mike potrese konzervo, da zažvenketajo kovanci, rrrring.

Šipki. Šum šum. Ar ju hepi. rrrring. Ar ju hepi. Šum šum. Šipki. rrrring. rrrring. Šum šum. Ar ju hepi. Šipki. Šum šum. Šipki. Ar ju hepi. rrrring. Šum šum. Šipki. Ar ju hepi. In Iranec ujame ritem, ter iz grla izdavi neko narodno, žalostinko, ljubezensko, ne vem, nekaj, zavija kot Lucky, preden ga je pobral stradež. Aieeeeeaaiee. Šum šum. Aaa-šipki-rrring-arjuhepi-iiieeee-šumšum-aaaoooe-šipsumšum-eeeaaaii-rrring-rrringšumšipsumoooaaaarjuhepi

Are you?

*

Naslednji dan sva zopet to na na delovnem mestu. Tito, sodelavec, nama baščene bedarije, midva pa malo premišljujeva tja v en dan. Odprena vrata mali Lari Fox, ki nama koketno pomiga z ritjo, kar najuvedno spravi v dobro voljo. Malo pred poldnevom naju poklicni šef v svojo pisarno, malo sobico v kleti, ki ima edina klima. V roke nama izroči najin prvi ek in potreplja po ramenu.

»Good job.«

Hvala, sir.

Izkoristiva pavzo in greva nekam na samo. V pralnici monotono toži pet pralnih strojev, eden miruje. Stopiva do njega in zme eva v režo kilogram kovancev za petindvajset centov, kar znese natanko eno leto pranja in kar seveda nikakor ni dovolj, ampak ne moreva imeti vsega.

Nato odpreva plasti na vratca, zlezeva notri, se zapreva in zavrtiva.

Marko Samec

AKROSTIH

Depresija - vsakih pet minut
Onstran v asih zdaj
Lepota vedno ve
Cesta dolga in strupena
Etapa po lastni izbiri kogarkoli

Fuk imve krat
Atribut klavir
Rahmaninov že dolgo mrtev

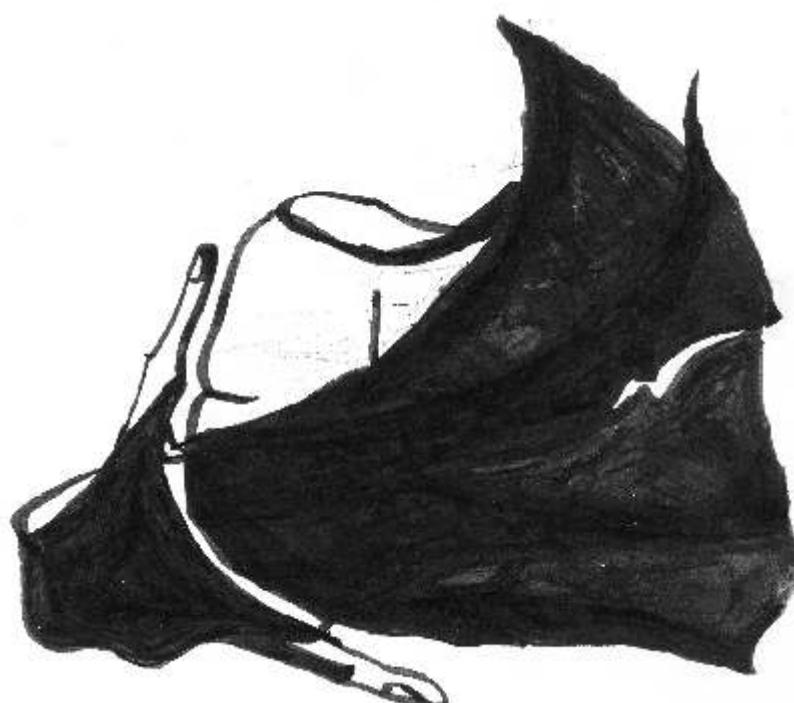
Nedolžnost iluzija
Izkušnja vseopovsod
Edinost zelo pogosta
Ni vse skupaj
Telo izsušeno
Etiopija država v Afriki

JAZ JE ZADNJI LOVEK

Jaz je zadnji lovek
Zvezde bulijo v njega
Ko se ena utrne
Ena manjka
Ko se utrne druga
Si zaželi ni
Zdaj
Za el je na obzorju
Iz trupel se je dvignil
In bo migal
Dokler ne crkne
In crknil bo stope
Ker je preve len
Da bi se ulegel

ULTIMAT

Potuhnem se
Filistejci odjebite
Vera je strašna
Ubija
In od volje je odvisno, koga
Improviziraj odgovor
Relativnosti
O
Povezavi petih pomaran
S petim soncem
Spet ostajamo sami
Privoš imo si lahko karkoli
Zato se dolgo
ohamo po glavi
Da vse skupaj premislimo
Nohti so isti
In pri pizdi
Cigaretni tlijo
Dale stran potapljanje
V nedoslednost zaradi doslednosti
Ekstrem je stanje duha
Pip pip pip pip
Ponesre ena nesre a
Pobega
Pripravlja
Posmeh
Kakšna beseda klicaj
Kljub vsemu
Me boli glava
Danes resni nost
Stvarnost tako
Imenovana
Kdor ne razume
Je kriv
Absolutno
In obojen
Na smrt
Podpis

Dejan Koban

ENAKONO JE RAZPOLOVLJENIH TREPETANJ

Kaj te briga za pražen kozarec na prepolni no ni omarici,
za ugaslo rde o sve o,
za še vedno prižgan televizor,
za priprto okno,
za floto no nih metuljev,
za jesenski mraz,
za neobljuden mestni podhod,
za ulico v tvoji bližini,
za neregistriran avtomobil petsto metrov stran,
za pravilno odigrane violine v libertangu,
za na novo asfaltirano cesto,
za cerkveno zvonjenje,
za kloštarjevo dretje,
za rde e pobarvane plo niki,
za utripajo o uli no svetilko,
za brezpla ne tiskane oglase,
za rne odrske deske,
za popolnoma ekskluzivno vest,
za udoma ene veverice v tivoliju,
za nov televizijski program,
za okoljsko politiko,
za preobremenitev gospodarstva z visokimi pla ami,
za nogomet majhnih robotov,
za rachmaninov klavir,
za preboj države med petdeset najbolj razvitih na svetu,
za pred,
med
& povojno spravo,
za nov megalomanski nakupovalni center,
za spremenjeni vozni red mestnih avtobusov,
za agencisce novice s kompletnega sveta,
za mednarodni denarni sklad,
za antarktiko,
za izginjanje ledenikov,
za slabe prevode pesee,
za ameriško n.r.a.,
za rno-bele plakate,
za ogromna razpela z zlatimi kristusi,
za bukowskega,
hugsa,
paza,
padrona,
plathovo,
plutovo,
šmar ana,
za poplavljene vasi
& zemeljske plazove,
za slabo delую e odtoke,
za vsespolo nekaznovano zaplankanost,
za dozorelo grozdje,
za umirajo o internacionalo,
za razširjeno evropsko skupnost,
za zunanje ra unalniške diske,
za napa no parkiranje,
za retrospektivo kubrickovih filmov,
za prekomerno pijan evanje,

za nenehno kopiranje,
za splošno uveljavljeno fovšjeritnost,
za preve napudrano voditeljico televizijskega dnevnika,
za rezervno kolo,
za nov set nožev,
za petokrake,
za u itelje joge,
za rokenrol,
za biserne ogrlice,
za lepe svilene obleke,
za srebrne,
stotiso evrov vredne avtomobile,
za jahte,
za zaj ice brez kakšne omembe vredne intelektualne širine,
za ogromna oprsja,
za umetne ustnice,
za umetne riti,
za umetne paradižnike,
za umetne pomladanske juhe,
za brezvezne besede,
za hladne stiske rok,
za robotizirane nasmehe,
za porisane to ilne pulte,
za protikadilski zakon,
za horo legalis,
za grožnje,
za klerikalne hujska e,
za duhovniške izprijence,
za politi ne pohabljence,
za diskop osemdesetih,
za zbirko poštnih znamk,
za svetovno medmrežje,
za vodikove bombe,
za ahmadinedžada,

za zid v gazi,
za ozon,
za mtrve v mjanmaru,
za lunatike v beli hiši,
za prazne glave na trgu republike,
za polne umobolnice,
za polna pokopališ a,
za ni elno obiskane pesniške ve ere,
za tone požrtih zdravil,
za svet na koncu pameti,
za vesolje na napa ni tirnici,
zaj te briga za vse
& vsakogar,
kaj te briga,
ko kle iš pred njenimi razširjenimi nogami,
njenimi polnimi stegni
& ti kri i nerazložljivi ogenj iz o i
& ona se komaj opazno zdrzne,
ti to zaznaš,
ona prevede svoj glasen molk v pridi vame
& ti iztegneš jezik
& se vrišeš v njeno središ e,
oplaziš
& krožiš po jedru,
ona mrmra mantro poželenja
& ti vrtiš pesem užitka,
grabiš jo po bokih,
po prsih,
po obrazu,
trebuh ji rahlo drhti,
rde e poželenje je v atomih zraka okoli vaju,
koža se ježi,
roke je ne ubogajo,
o i zaprte dregetajo,
njene noge ti stiskajo obraz
& roke ti naglo zarine v lase,
izpusti komaj slišen dih,
klicaj,
da si jo vzdignil v ozvezdje ponorele sle,
z nohti ti razpara vsakdanjost
& z dlanmi vže svoje razdraženo srce v kožo
& ti z zobmi vtetovira ime v tvoj spomin,
se prestavi v nekontrolirano noro vožnjo do konca,
po asi odpre o i
& ti pošlje nasmeh,
molk govoriti sio e neznanih jezikov,
dihanje v obliku viharja na morju
& v njenem vrhu loviš prhutajo e metulje,
kako te lahko po vsem tem sploh še briga za klimatske spremembe,
za trk oson ij,
za akademsko izobražene kiparje,
za neumorne hinavce,
za papirnate prti e,
za golobe miru,
za naraš ajo e cene živil,
za mirovne enote v afganistanu,
za stare umirajo e pesnike,
za premalo elektri ne energije,
za obnovljene fasade,
za nove kamere,
za kreditne kartice,
za kilogram svežih eko gob,
za prepolovljena sredstva namenjena kulturi,
za razli no barvo nogavic,
za nedelovanje sodnih inštanc,
za nepregledno krajo javnih financ,
za zaprte trgovine pono i,
za kaljenje javnega reda

& miru,
kaj te,
v bistvu,
briga za vljudnost,
za izbor pravih besed,
kaj te briga,
e se vajini srci ljubita,
kaj te briga,
e se vajini želji ližeta,
kaj te briga,
e vajini telesi fukata,
kaj te briga za vse,
v eni sekundi živiš,
v drugi si le še komajda ogrizek spomina.

Sara Lovrec Imanoel

10:46:48

[10:46:48]: jooj... tak dober tekstu sanj sem napisala pa po neprevidnosti zbrisala... in sem isto pretresena od vsega.. od tega ker teksta ne znam ponovit ker sem pisala v afektu in od sanj samih... [10:46:50] grozaaaa :([11:00:50] rešeto me prereže (zf) utim razpadanje telesa ko se premikam v koscih ki gladki drsijo v smeri gravitacije. mo no krvavim eprav se tega ne vidi in zato se objemam da bi ustavila krvavitev vsaj za pol telesa. tako objeta se premikam v gladkih delcih. utim precizne reze med njimi, to žge kljivo gladkost te nove notranjosti telesa ki je postala zunanjost. grem v trgovino po vodo (tiho). imam preve denarja ki mi leti iz rok medtem ko se izogibam kakršnemu koli stiku z okolico v tej majhni štacuni. en tip se me ho e dotaknit. oble eno imam tisto oranžno srajco ki mi je v asih pivnala kri tudi takrat ko sem tekla ez rde most se poslovit od deklice takrat ko sem vrgla rde avtoportret v reko in gledala kako ga obrnjeneva s poslikano ploskvijo navzgor odnaša na drugo stran. njegov dotik se pogreza v moj krvav hrbet. utim skele e žge kljivo mehkobo pritiska odtiskovanja sledi njegovega gibanja. izmaknem se. grem. zanima me simetrija pismenke ki je kot vžganina rde e z dotikom vrezana na moje nezavedno. [11:06:30] oni me akajo v avtu ko se vrnem nazaj gor z mamo. se užali in gre. spakira svoj kov ek. ugotovim neskladnost njene percepcije. doma na pultu nastavljen alkohol in voda da mi karin razkuži in izmije rane. - zbudim se vsa tresava in pretresena medtem ko razmišljjam da imam raje nadrealizem predapokalipticnega resevanja sveta v katerem kot vizionarka boljse delujem. bole ina mi ni pisana na kožo. nikoli mi ni bila. samo toliko lepega imam za dat da se potem obrne vase in boli. [16:11:07] vlaki kot udne gosenice drsijo skozi prostor... pogled nanje je tuj. pogled nase - odmaknen. glasba ki prihaja od zunaj kot bi bila edino kar definira notranjost. od znotraj. groze prazen ni , ki ga ne opazim. otrplost. spet. kamen ki je padel vame. kamen v postelji. utripanje vek je kot glasno zamahovanje jader nad oblaki. preglasi misli. tiste ki so še ostale. olje vrtnice ki ga koža vpije kot la na rasto a lupina. v asih se je ta lupina trudila zavzeti prostor. zdaj suha odpadajo a po del kih lupini tisto kar je od prostora ostalo. pod stopali vlažno. hladno. tako hladno da se lepi nanje in jih ho e (od)vzeti telesu. kot da stopim in se moram zapustiti tam. zaznamovanost ki ho e ostati kot fosilna markacija v pozabljenem spominskem pergamentu. glas. hreš e e naznanjanje (pri)bližajo ega. dih, ki nastane, ko odpreš ustnice, da bi zašepetala svojemu odsevu v uho. presek med glasom, ki ga ne ustvariš, in tistim, kar bi naj bil. postajanje. je predaja. temu zdaj, ki te gleda z zaprtimi o mi. bolš i. nepremi no se zasidra vate in tebi je nelagodno. no eš pogleda tujega. nikakršnega pogleda nase ne zmoreš. svojega lastnega pa sploh ne. ko odpreš vrata, zmeraj nekaj plane noter in te postavlja v novo situacijo. eprav je no eš. vse novo bi te naredilo spet doma o. ti pa hrepeniš turost. nepretrgano ponavljanje starega, znanega. varno te dela. tako varno, da si sebi najve ji sovražnik. daje ti mo , da se raniš; z vsem. nekaj asa lebdiš. se prepuš aš udnemu spokoju in potem nenadno dvigneš glavo ter jo zabiješ v steno. požiraš lastno bole ino. zgoš uješ jo v molk. igraš se. ne daš glasu od sebe. e ne esa ne izgovoriš, to ne obstaja. tvoja bole ina ne obstaja. album s fotografijami, ki je ob sunku padel s police in ga nih e ne bo pobral. nikogar ne zanima njegova vsebina. je samo ostudna navlaka na poti, ki nemarno opominja nase, kot ti v svojem bebabem molku opominjaš nase.

[16:11:09] ajd [16:11:09] lepo bit

[17:01:03] dan pred koncem [17:08:25] z rezilom njenih misli je po asi slekel slane kaplje s svojega hrbta. brezobli na žival. drgetajo a senca. v asih pride kar sama. te e dale in težko jo je ujeti. gleda za njo. ni ne re e. ona izgine v rnino. on z dlanjo izriše gladino. glas udira težnost tal. presko i igro in zaniha nazaj. zaledbi. namesto da bi padel; zapre o i in aka. vrnila se bo. vedno se vrne. rada opazuje kako mu krvavi razparan hrbet. prikrade se tako blizu, da uti njen dih na tilniku.

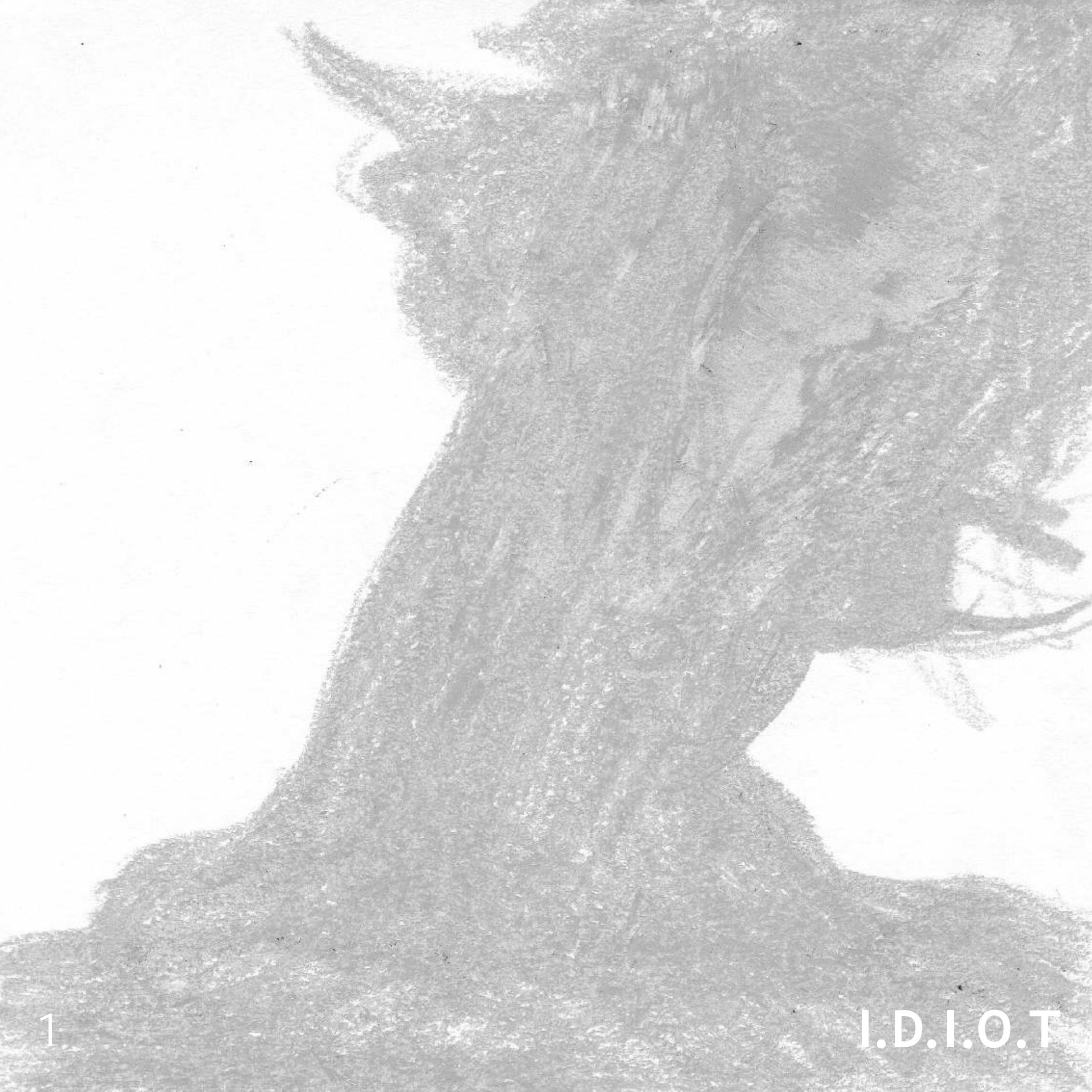
potem potisne svoje drobne ro ice v ozko špranjo. meso se ukloni. vzhi eno, se telo zmeraj prepusti topi bole ini njenega dotika. vzame srce v dlan. skupaj osluškujeta skoraj neslišen utrip. tip tap tip taaap zagrizne vanj. la na ljubezni; la na krvave ih izdihov srca. kot otrok ki raste v tebi. tujek. srka te, veš, a mu tega ne moreš odre i. njen dotik je spominski sok, ki pe e. melasa, ki odteka pod blazinicami prstov je grenka usedlina. samo to še. ni hranljivega ni v njej. ni kar bi prijetno prepojilo. vzporedno se riše. kot zašita suha konca kože, ki nikdar ne bosta prerasla brazgotine v gladko povrhnjico. klub temu kar ve, (da je vrnitev nemogo a), iš e v pogledu na njo nekaj otipljivega. dozdeva se mu, da se bo iz njenih o i, ko se bosta njuna pogleda sre ala, usipal nežen iskre lok želje po njem. vzporednost ga od(u)mika. ko presahne vanjo ostajata samo dve mimo žive i bitji. stopi na prste, da bi pokukal noter. se priplazil bliže. ampak tam je samo tako temno, da ne vidiš prav ni esar. skoraj neopazno se za nejo na stenah njenega bitja izrisovati bele svetlikajo e se rke. izpišejo pesem. ljubezen brez imena. kot trnki, se pomeni besed, drug za drugim, kot bi imeli na razpolago vsa njegova življenja, ki jih še ni živel, poševno zasadijo v belo nico njegovih o i. zaradi udnih kavljev (štrle ih iz njegovih o i) prostor prelije nežna rde kasta svetloba. toplo š emenje ga sili na smeh. pomežikne. oko se ne zapre. pomežikne. drugo oko se ne zapre. pomežikne z obema. še enkrat pomežikne. toplota postaja bole ina. divje utripa z vekami. vso njegovo bitje se je skoncentriralo v utripanje vek. so krila metulja ki se cvre na žarnici. toplota umetna svetloba ki izziga meso s kosti. bole ina - neznosna. trajajo a. pozabi nase. dnevi minevajo. uni en od boja obleži v teko ini svoje zapus ine. glasovi ostanejo. osluškuje jih. to je vse kar še ima. svoj lastni tip. tap. tip. tap. tip. tap. prihaja odznotraj in doni do bobni ev kjer se ustavi. no e pobegnit skozi. no e zavzeti prostora. in kaj e se ona vrne? potem ne bo slišal njenih korakov. skriti se mora vase. skriti svoj tip, ki ga izdaja. brezobli na senca. drgetajo a žival. pride kar sama. te e dale in težko jo je ujeti. v asih je gledal za njo. ni ni reklo in ona je izginila v rnino. z dlanjo izriše gladino. bobnenje utripa udira težnost tal. presko i igro in zaniha nazaj. zaledbi in pade. [19:10:37] ja, in potem kasneje ko si dvignem levi rokav imam roko isto porezano. take globoke skoraj gnojne odprte rane so. take kot sem jih mela v asih ampak kot da se ne bi hotele celit. presenetli me. nisem vedla da sem porezana. res nisem vedla. grozno je. pogled na to me zabol. na to tujo mojo roko. ta pogled ki je kot asovna luknja... kot luknja v asu v katero je potegnilo del mojega telesa ki kot da ga ne bi hotela izrazit. [19:11:08] Dale sem. hrepenim nekaj za kar se mi trenutno zdi da si spoh ne želim.

Odkrij svojega notranjega idiota in poslji kaj na revija.idiot@gmail.com

Odkrij svojega notranjega idiota in poslji kaj na revija.idiot@gmail.com

1

I.D.I.O.T

Teorija kontra praksa 2
Tibor Hrs Pandur

Ivan, skuhaj si že to prokletno kavo 3
Katja Perat

Življenje in delo večih različnih vrst
malega loveka v sliki in besedi 4
Katja Perat

Killer Tongue 6
Uroš Prah

Revolucija Nekak 6
Urban Ocvirk

Pisma bralcev 8

...

Teorija kontra praksa

Naj se namesto epiloga dotaknem fenomena Poezije in Literature kot edinih upodabljujočih umetnosti, ki si po mnenju strokovnjakov ne zaslužita lastne Akademije ali vsaj, v tem odročnem delu sveta, oddelka kreativnega pisanja. (Seminar dramskega pisanja, ki je bil uveden lani na Filozofski fakulteti, je bil vsaj korak v to smer.)

Predpostavlja se, da je pesnik (pisatelj ali dramatik) rojen genij in samouk in da je vse, kar potrebuje za svoj razvoj nesrečna ljubezen, državna represija, depresija ali katerakoli druga opojna substanca, zaradi katere izsrka svoje možgane (v enem samem trenutku razodetja) skozi prste na papir, to malo razporeja, mogoče pet, mogoče dvajset let, mogoče en dan in voila: mojstrovina je rojena. Čeprav to velikokrat ni daleč od resnice, načrtno gojenje Pesnikov, Pisateljev in Dramatikov očitno ni v navadi. Mogoče so nevidne sile, ki sestavljajo učni program tako zaljubljene v preteklost in par zimzelenih klasikov, da jim ni mar za kakšno novo veličastno prihodnost Literature in Umetnosti (četudi nam morda grozi apokalipsa ali kakšno vsesplošno uničenje (kot vedno). Mogoče jih bolj zanima gojenje kritikov kot pa snovi, ki bi jo naj kritizirali. Mogoče so Pesniki, kot je rekel Mallarme, obsojeni, da se umaknejo v samoto, da bi si tam izklesali lastno grobničico in mogoče jih razume le redkost neke tihe večine, ki se v svojih izoliranih sobicah slini nad prefijenimi prdci preteklosti. Ne vem, mogoče. Čutim pa, da lahko študiraš Poezijo samo skozi pisanje Poezije, Prozo skozi pisanje Proze in Dramatiko skozi dejansko pisanje Dramatike, na isti način kot se študira Kiparstvo, Slikarstvo, Gledališče, Film, Glasba ali Ples.¹ Zakaj temu ni tako, me včasih vznemirja, še posebej, ko bdim na kakšnem predavanju in preprosto ne razumem te poplave teorij brez načrtne ambicije, da bi ta teorija postala praksa.

Seveda so vsi Pesniki samouki in vsi Umetniki prisiljeni v svoje delo iz želje po (recimo) preobrazbi in nikjer ni Univerze ali Akademije, ki bi lahko ustvarila Umetnika iz nič - lahko pa ga vzpodbuja, usmerja, goji. In odsotnost te želje, te možnosti, te ambicije me večkrat navda z občutkom, da živim v megleni lukanji, kjer je ustvarjanje nečesa lepega, čistega in preprostega, preprosto izločeno iz učnega načrta.

Očitno pa je, da se marsikdo (vsaj dva na vsako generacijo, upam) znajde na oddelku Literarne teorije samo zato, ker nikjer na obsežnem seznamu Alme mater ne najde oddelka Literarne prakse. Žal mi je, da moram našo nevronsko elito opozoriti na to žalostno stanje razmer, ki ga občuti vsak, ki ljubi produkte svojih možganov kot bi bili njegovi otroci in hkrati on sam, predvsem zato, ker se nekak utopično oklepa predstave, da bi v idealnem primeru združitve prakse in teorije lahko zmagovalno živel svoje želje kot luč generacij. Naj zato zastavim vprašanje odločneje:

Kaj je literarna teorija brez literarne prakse? Kako naj nekdo ve, kaj je pesem ali roman, če mu nikoli ni bilo treba napisati pesmi ali romana? Kako lahko literarna teorija spozna literaturo, če vase ne vključuje kreacije umetniškega dela? Če ne združuje prakse in teorije? Če vase ne vključuje umetniškega procesa, pravzaprav samega ključa do umetnosti? Kako lahko Literarna zgodovina ugotovi nastanek soneta, če ni nikoli morala/hotela/želeta pisati sonetov? Kako lahko spozna genialnost Rimbauda, če se ne postavi v isto pozicijo kot On ali Ashberry ali Leonardo, pred prazno platno, bel list, čopič in pero? In komu naj služi Literarna teorija, če ne Umetniku in čemu, če ne prokreaciji Umetnosti?

Očitno smo priča veliki zarezi med literarno teorijo in literarno prakso, zelo podobni zarezi kot tisti med Glasbo in Poezijo; in čeprav ju ves čas omenjajo kot nerazdružljivi ob proučevanju nastanka poezije (ali glasbe), sta obe disciplini prefijeno amputirani druga od druge, kar vštevam med največje zločine proti človeštvu nasploh.

¹ Profesor DiRaco na Akademiji v Benetkah, je zagovarjal tezo: e je slikar prepričen ustvarjanju, prej ali slej odkrije vse odtenke in ni potrebno, da se jih uči na pamet. Seveda pa samo vsak, ki je slikar, sam išči odtenke, ali pa ga sploh zanimajo ...

V nobenem primeru ne pljuvam v lastno skledo ali iz zagrenjene pozicije kakšnega podeželskega hrusta dokazujem nesmiselnost Literarne teorije nasproti Literarni praksi. Rad bi samo pokazal, da med teorijo in prakso ne bi smelo biti nobene meje. In če je, je tam, da se jo zabriše.

Mislim, da samo skozi prevod, adaptacijo ali uprizoritev lahko res lahko spoznaš literarno delo, čeprav ga takrat tudi sploh ne poznaš.

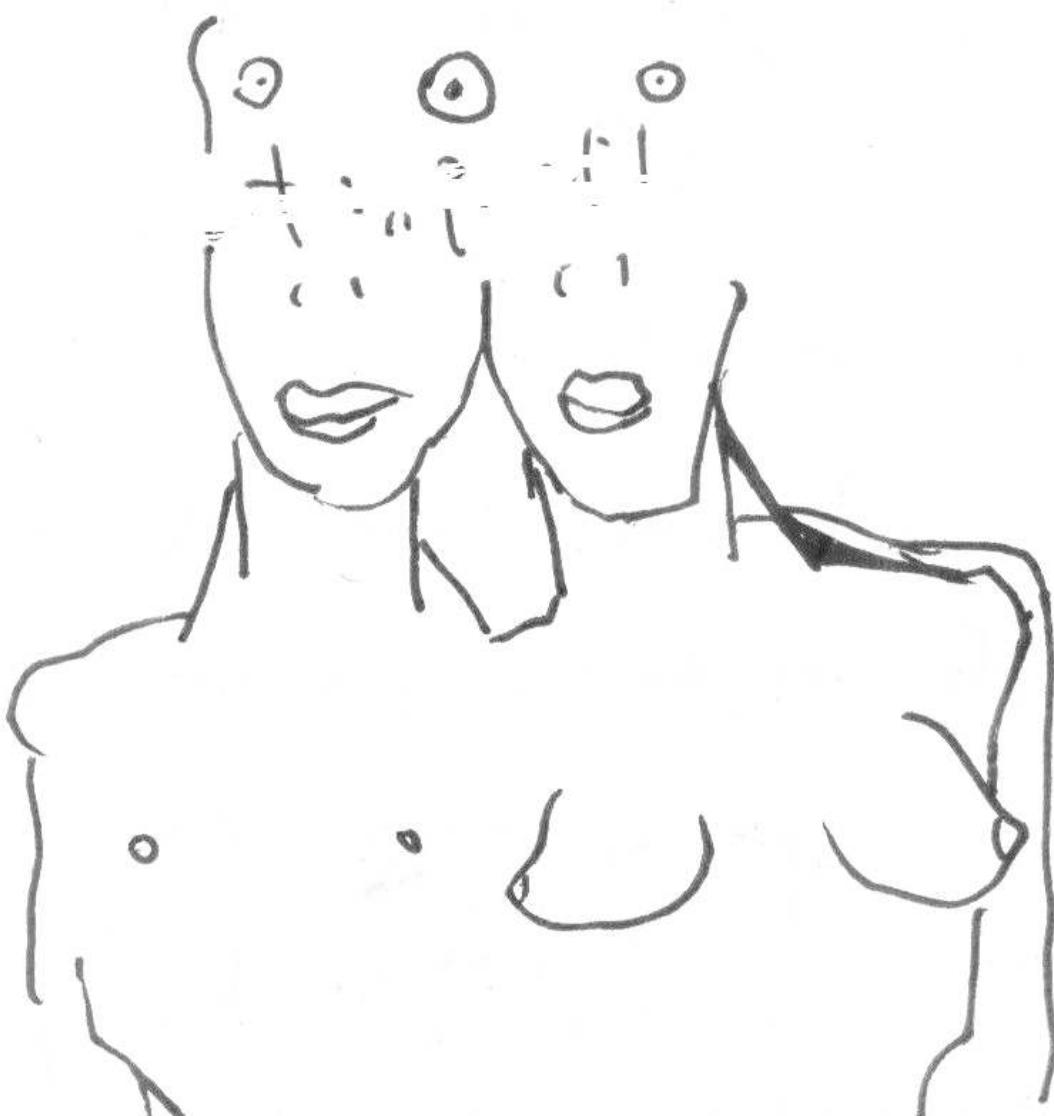
Ah. Ni logično, da po štirih letih študija ugotovimo, kar smo vedeli že na začetku, da pisanje literature = študij literature. Da tu ni razlike. Razen v razlikovanju. Da je bistvo umetnosti prenosljivo na nekem intimnem nivoju, ki se ga ne da pojasnit nič bolj natančno kot življenje. Da šele ob intimni fascinaciji, adaptaciji ali prevodu literarnega dela spoznaš nujnost literarne teorije. Da je literarna teorija manj kot umetnost, če ni usmerjena v umetnost ali produkcijo umetnosti. Da mora tvoje delo bit usmerjeno nekam, v nek nov produkt. Da šopaš pač po svoji intuiciji in da se največ naučiš, ko in da delaš svoje najljubše dejanje stičišče vesolja. In to je to.

»Zgodovina literature mora bit zgodovina mojstrov in ne povprečnosti.«
(Ezra Pound)

Mogoče dodat še tole: Ljudje, kot tudi pesniki, se oplajajo med sabo, ne glede na teorije teoretikov in kanonizatorjev.

In hvala Mnemozini in vsem spolnim organom, da resnična Poezija ne potrebuje nobenih razlag in da je že iz njenega »kako« vse jasno ...

Z VIOLINO PROTI BAZUKI
THP

Ivan, skuhaj si že to prekletoto kavo

STRAH IN POGUM

Če rečem, da je delo osnovna človekova potreba, se mi zdi, kot je nekaj narobe in da v resnici ne vem niti na kaj točno mislim s človekom niti na kaj točno mislim z delom. Par ur porabim za to, da poskušam vsaj na grobo dognati kaj od naštetege in obupam. Strah me je besede. Ta članek bi rad bil sooočenje s tem strahom pred izrekanjem in pred praktično katerokoli drugo dejavnostjo.

Temeljna težava je pomanjkanje poguma reči »delo je osnovna človekova potreba«. Predpostavim, da je namen človeškega življenja koristno porabiti čas, ki ločuje rojstvo od smrti, kar načeloma pomeni neke vrste akcije.

Če je pogum soočanje s strahom z namenom, da bi ga presegel, je ta članek pogumen, v kolikor se loteva pasivnosti kot ovire, ki jo je treba razumeti in jo s tem poskusiti izničiti.

VPRASHANJE AKCIJE KOT PRAKTIČNO VPRAŠANJE

Zatakne se že zelo zgodaj. Težko preceviš, od kod potreba, da bi iz svojih zasebnih premislekov delal javno akcijo in težko preceviš, če je bolj narcisoidno boriti se za to, da bi tvoja misel našla mesto v svetu ali biti tiho in s tem onemogočiti, da bi zgodovina govorila skozi tvoja usta, ker v resnici ne veš, če so zamisli, ki jih je spravila skupaj tvoja zavest dovolj bistvene, da si zasluzijo postati javne. Odločaš se med tem, da se boš umaknil in se odrekel odgovornosti, ki jo prinaša pozunanjenje stališča in med tem, da boš s svojo bombastično prezenco, ki nebrzdano bruha idiotizme iz sebe v svet, pokradel prostor ljudem, ki bi radi izrazili kaj bistvenega. Kakorkoli se obrneš, rit je zmeraj zadaj.

Začetno vprašanje največkrat rezultira v pojavi, ki se mu na enega bolj simpatičnih načinov reče *vreči puško v koruzo*. Posledica se konkretno kaže v kupu žarečih mladih intelektualcev, ki po tretjem pivu zelo dobro vedo, kako so stvari videti in kaj bi se o njih dalo reči, vendar jih bujno gestkuliranje kmalu utrudi in ko se zjutraj zbudijo z veliko in težko glavo pod kovtrom, so enako prestrašeni in nič bližje odločitvi kot dan pred tem. Nič se ne premakne.

Tako imamo opraviti z onemogočenim mladim humanistom, ki se zaradi presežka idej, ki niso bile nikoli do konca izdelane in zagotovo nikdar izkoriscene, počuti komaj živega. Ko reče, da bi rad participiral v svetu, da bi se rad šel akcijo, ve, je sama beseda akcija precej prazna; vsebuje pojem dejavnosti, vendar ne podaja njegove vsebine. Onemogočeni mladi humanist reče »nekaj je treba delat« in ne naredi ničesar.

Poleg težave o upravičenosti do javnega prostora se pojavlja še vprašanje znanstvenosti. Koliko empiričnih raziskav, koliko napora pojma, realnega branja z napol pogriženim svinčnikom v roki je treba, preden si lahko drzneš do besede? Temeljni problem v resnici ni v tem, da bi rad vsepovprek govoril, brez da bi se spustil do srža stvari, ampak da težka akademska resnost včasih brutalno povozi iskrivo nepremišljeno soočanje z vrženostjo v svet v vsej svoji zmedi, da se začne zgubljati zanos. Če ne začneš, dokler si iskriv in neveden, bo šlo vedno težje. Ko si zataknjen v polakademizmu, veš dovolj, da se zavedaš, da veš pre malo in da v vsesplošni teoretski poplavi verjetno nikdar ne boš vedel dovolj. In si tiho in stagniraš.

Ne bi rada, da bi se ta članek sprevrgel v prelaganje odgovornosti za lastno pasivnost, nasprotno; kar počnem, je eden izmed začetnih korakov pri soočanju s tem, da je ena izmed najtežjih stvari, do katerih prideš tekom pridobivanja izobrazbe sodelovanje s svetom, ki mu v eni besedi rečem akcija.

DOLGCAJT - PROBLEM SLOVENSTVA

V luči spopadanja s pasivnostjo se mi zdi smiselno opozoriti na problem slovenstva; na problem tega, da si je nek narod skozi svojo zgodovino pasivnost izbral za eno izmed svojih paradigmatskih značilnosti. Prosto po Pirjevcu slovenski narod

funkcionira kot blokirano gibanje; kot gibanje, ki že vnaprej ve, da je nemočno in je zaradi tega povsem nesmiselno, da bi se sploh poskušalo aktivirati. Ta podoba slovenstva korenini v dejstvu, da je slovenski narod dolgo obstajal kot narod brez države in brez moči, da bi državo tvoril. Tako je državnost začel nadomeščati s kulturo. Paradoksalno pri vsej stvari pa je, da je nemoč kot lastnost naroda prešla tako globoko v zavest njegovih pripadnikov, da je tudi samo tvorjenje kulture postalo oteženo.

Nenehno soočanje z močnejšimi nacijami v neposredni bližini je iz Slovenca naredilo paradigmatsko žrtev; človeka, ki ve, da je obsojen na propad, ker mu usoda ni naklonjena in je zato zanj najbolje, da ne ukrene ničesar. Vsaka sprememba je sprememba na slabše. Mladi Lojze se iz zatohle Vrhnike poskuša rešiti v Ljubljano. Načrt seveda spodleti. Vrne se h koreninam in se spriajazni. Socrealizem izraža podoben sklep. Zemlja je groba in trda, nikoli ne veš, kdaj ti na glavo lahko pade kakšen hlod ali ti brat z bičem iztakne oko, vendar je tvoja in ti ji pripadaš; zapustiti jo pomeni vreči se v prazno in v tveganje in mali slovenski človek, ki ima sicer dovolj moči, da se nenehno spopada z bedo svojega kraja, je prešibak, da bi zmogel odcepitev in osamosvojitev. Iti pomeni propasti. Ostati sicer pomeni do smrti prenašati breme paralizirajočega dolgočasja lokalne zatohlosti, vendar si k temu tako zavezani, da se ti zdi že skoraj lastno; hromeče poteze naroda čutiš kot kulturni del svoje zavesti; zavrniti jih bi pomenilo izdati sebe. In tako se nič ne premakne.

IVAN, SKUHAJ SI ŽE TO PREKLETO KAVO

Razlogov za stagnacijo je ogromno in povsem nemogoče je, da bi v članku na pari straneh povzela vse; resnici na ljubo niti nisem nameravala. Osnovna zamisel je bila predvsem stopiti en korak naprej, v prazno, z vednostjo, da je dela še dosti in da se gibanje komaj začenja in z upanjem, da se bo Ivan v vsakem izmed nas, ki nas goreče gestikuliranje ob večernem pivu stane precej več kot v resnici premoremo, spomnil, da v resnici lahko vstane in si sam skuha to prekledo kavo.

Katja Perat

Življenje in delo večih različnih vrst malega človeka v sliki in besedi

1. DEL: AKADEMIK

NEZNANSTVENI ČLOVEK

1.

Metaforična umetnost

Redko traja bistveno dlje od petih minut

In je v tej zelo ozki špranji med tišino prej in tišino po

Sposobna prikaza ogromnega deleža resnice o Človeku, Bogu in Svetu

V odsotnosti izrekanja resnice o Človeku, Bogu in Svetu.

Za metaforično umetnost potrebuješ komaj kaj več od lepe ženske v travi.

4

2.

Metaforična ljubezen se od metaforične umetnosti skoraj ne razlikuje.

Zasede zelo majhno količino časa in prostora

In je vanjo sposobna stlačiti praktično karkoli

Od vzhodnoevropskih stepskih prostranstev do vprašanja uboja v Camusevem Tujcu.

Ko se izteče v tišino po,

Dobi metafizično vrednost.

Njena dogodkovna plast se umesti v široko sliko Človeka, Boga in Sveta

In se skoraj povsem zlije s fikcijonsko zasebnostjo človeka, ki ljubi.

Od tod začne nastajati metaforična umetnost.

3.

Metaforična ljubezen in metaforična umetnost sta pojavnici oblik neznanstvenega človeka.

Pri neznanstvenem človeku srečamo popolno sovpadanje Jaza s Svetom,

V katerem sta tako Jaz kot Svet neskončno velika,

Vendar zgolj znotraj trenutka trajanja.

Neznanstvenega človeka spoznaš po tem,

Da bo kakšno uro sedel povsem vzravnano, veliko mahal z rokami in govoril, brez da bi vdihnil ob primernem trenutku,

Te vsake toliko prijet za roko, vzklikal in tvoril pojme z velikimi začetnicami, čutil prisotnost vzvišenega in natančno vedel, kaj se dogaja s celoto Bivajočega.

V njegovih očeh bodo plapolale zastave Boljšega jutri

In ničesar na tem svetu ne bo, česar ne bi mogel umestiti v Veliki sistem.

Problematično je, da se neznanstven človek po koncu trenutka totalnega sovpadanja vsega z vsem

Totalno raztrese

In bo najverjetneje kakšen mesec odležal pred televizijo, s kovtrom do vrata.

Neznanstven človek je zmožen izstopa iz svoje majhnosti

Ampak izstop ne traja dolgo

In gorjača sveta, ki zase dobro ve, da je v resnici tako večji kot močnejši od neznanstvenega človeka,

Vedno pade in kadar pade, pade z velikim truščem in z vso svojo težo.

4.

Oddelek za primerjalno književnost in literarno teorijo na Filozofski Fakulteti Univerze v Ljubljani uči,

Da je do izstopa enega izmed tipov majhnega človeka iz zgodovinskosti in s tem do razvoja

Neznanstvenega človeka

Prišlo z razvojem trubadurske lirike.

Nekaj v človeškem se je odločilo,

Da je militantno podružbljen način biti pot v pogubo

In se odreklo skoraj vsem lastnostim, ki so na daleč vsaj malo spominjale na javno in na verižne srajce.

5.

Neznanstven človek ne more biti revolucionar, ker je nezgodovinski.

Njegovo življenje nima narave zgodbe in zato tudi narave zgodovine ne more imeti.

Ko se po pol ure iskrivosti zmatran sesuje na keramične ploščice v svoji kopalcni, ve,

Da bo moral počakati, da svetost pride nazaj sama od sebe.

Življenje neznanstvenega človeka, ki ne more biti zgodba in zato tudi zgodovina ne, ni kontinuiteta misli in dogodkov, ki jih vodi volja odločujočega Jaza, ki bi temeljil na odgovornosti,

Ampak zelo spominja na tipe podnebij, ki imajo dva letna časa,

S to razliko, da zima pri neznanstvenem človeku traja zelo zelo dolgo časa.

POLZNANSTVENI ČLOVEK

1.

Deskriptivna umetnost je tole in je umetnost lenobe in napuha razuma.

Je umetnost človeka, ki ve, da je majhen glede na svet,

Vendar se mu zdi, da mu z malo truda in dobre volje lahko uspe čisto po nesreči izreči kaj, kar bo imelo metafizično vrednost.

Kategorično je manj vredna od metaforične umetnosti,

Ker ne spravlja celote v eno zelo natančno in zasičeno točko

Ampak se vede do sveta kot popisovalec;

Hodi okrog in se vtika v tuje vrtove, omare s posodami in straniščne školjke

V iskanju resnice o Človeku, Bogu in Svetu.

Deskriptivna umetnost zaseda ves čas med rojstvom in smrtjo;

Do javnega izraza je pride zgolj kakšen procent.

Deskriptivna umetnost je nekje na pol poti med umetnostno in znanostjo,

In v resnici ni ne eno ne drugo, ampak največkrat kup zanosnega govoričenja,

ki ga sicer povezuje iskriva zavest ustvarajočega, ki pa ji manjka vsakršne organizacije.

Zaznamujeta jo odsotnost reda in discipline.

Deskriptivna umetnost je neumetnost, ki pride do besede zgolj zaradi svoje populistične moči.

Ker govorí brez prestanka in o vsem,

Se je zmožna na svojih vrhuncih približati praktično komurkoli.

Deskriptivno umetnost spoznaš po tem, da združuje doktorja znanosti s čistilko.

2.

Deskriptivna ljubezen je, tako kot metaforična ljubezen,

Slaba, ko prehaja v življenje,

Čeprav se ne konča po koncu trenutka Svetosti,

Ampak kvečjemu s koncem obstoja tistega, ki ljubi.

Zaradi neskončnosti potreb človeka, ki ga zaznamuje ta tip ljubezni,

Je popolnoma nemogoče, da bi bila naperjena zgolj na eno osebo.

Deskriptivna ljubezen je ljubezen do celote sveta,

Ki se na različne načine kaže v različnih ljudeh,

Totalno občudovanje grdih superg,

Plastificiranih prtvov s cvetličnim vzorcem

In jaken z vonjem po starih jugotih

In kavi iz avtomata.

3.

Človek, ki ljubi in ustvarja deskriptivno je v večini primerov polznanstven človek.

Njegova najznačilnejša lastnost je nenehnost.

Zaradi pomanjkanja zbirne energije nima pravega vrednostnega sistema

In je sposoben videti v vsem tako svetost kot nesmiselno zapravljanje časa,

Odvisno od povsem nepomembnih okoliščin

Kot so telesna temperatura, stanje v ozračju in vsebina popoldanskih poročil na TV Slovenija 1.

V svojem najšibkejšem stanju čuti,

Kako se nanj seseda širina sveta naokrog in ker ne more izbirati med prav in narobe,
Bremena ne more narediti lažjega.

Lahko se zgodi, da ga v takem položaju najdeš ob štirih zjutraj pijanega na domačem kavču,

Kako bere Biblio.

Najvišja pojavnna oblika polznanstvenega človeka je

Nenehno udomačevanje sveta,

Ki ga lahko doseže samo z vsaj zasilno disciplinarizacijo,

Pomeni pa neprestano poimenovanje;

Podaljšanje začetnih dni človekovega stvarjenja v neskončno,

Nenehno prepoznavanje domačega v spreminjajočih se stvareh;

Nenehno udomačevanje sveta je najmanjša oblika prisvojitve sveta,

Zahteva najmanj truda in ima za svoj rezultat najtanjšo obliko

Združitve fikcijonizma čutečega in resničnega sveta tam zunaj.

4.

Polznanstven človek ne nastane iz nobenega velikega trenutka v zgodovini,

Ampak se povsem zasebno razvije v družinah,

Ki mu zaradi svojega posebnega vrednostnega sistema

In po drugi strani zaradi svoje popustljivosti ne postavijo nobene ideologije,

Ki bi jo lahko zaznaval kot protipol.

Polznanstven človek se razvije iz razvajenega otroka staršev intelektualcev srednje velikega mesta v zmernem podnebnem pasu v katerem izmed prehodnih zgodovinskih obdobij.

Polznanstven človek je otrok še kar zadovoljivega dolgčasa.

5.

Polznanstven človek ne more biti revolucionar,

Ker načelno ne zavrača ničesar.

V osnovi čuti z vsem in vse doživlja,

A se v trenutku, ko se odloči, da se bo zbral in lotil znanstvenega dela na svoji izbiri,

Zave, da je, ne glede na to, kako se obrneš,

Rit zmeraj zadaj.

Podobno kot pri neznanstvenem človeku,

Določena svetost pri njem traja zelo kratek čas,

Le da je ne zamenja dolgo obdobje ničevosti,

Marveč nova oblika svetosti.

Posamezna stanja ne trajajo dovolj dolgo, da bi lahko iz fikcijonerske totalnosti doživljajočega prešla v življenje.

ZNANSTVENI ČLOVEK

1.

Pojmovna umetnost je znanost,

Tudi kadar se trudi, da to ne bi bila.

O njej zelo težko govorim, ker o njej nimam pojma.

Naslanja se na red, disciplino in bolečepuritansko skromnost,

V kateri je človeka tako malo, da ga skoraj ni več

In v resnici ni več vreden svojega imena in priimka.

Pojmovna umetnost ni umetnost, ker je tako zgodovinska,

Da je že skoraj vsa iz zgodovine

In je že skoraj Zgodovina

In že skoraj izključuje ustvarjalca.

Človek ni človek, ampak misel, ki je nastala,

Mogoče naključno, mogoče načrtno,

Iz stika med časom prej in časom po.

2.

Pojmovna ljubezen je trud znanstvenega človeka,

Da bi njegova umetnost vsaj v trenutku ljubezni ne bila znanost.

Kadar se zgodi, doživljajoči utihne, dolgo časa gleda naravnost predse

In se mirno, a zelo nespretno in dolgo časa potiho smeji.

Pojmovna ljubezen pomeni, da je človek, ki je prišel naproti znanstvenemu človeku,

V svoji pojmovnosti tako iskriv, da prestopa meje pojma, kakršne so bile prej.

V svoji znanstvenosti onemogoča stik z drugim

In je zmožna obstajati skoraj izključno samo v dolgem dolgem kabinetnem smehljaju.

3.

Znanstven človek pride v bordel z majhnim oranžnim blokom, ki se odpira navzgor

In se jemlje resno

In jemlje Svet resno in Boga in Človeka na sploh prav tako

In ne mara besed kot so Svoboda in Ljubezen,

Če niso tako majhne in natančne,

Da niso več blizu Svobodi, kaj šele Ljubezni.

Znanstven človek je tisto, čemur v ljudski govorici rečeš

Mož beseda.

Je samo toliko moža, kot je beseda, ki ga opiše,

Kot je pojem, v katerega je stlačen,

Ki je sicer širok, vendar vanj spada tako veliko sveta,

Da zanj v njem ostane zelo malo prostora.

Otožnost, ki muči znanstvenega človeka

Je otožnost Arbajt maht fraj,

Lahko bi ga cukal za brke in se delal norca iz njega,

Če ga ne bi zgodovina delala nagravžno upravičenega v njegovi resnobnosti.

Znanstven človek je tisti človek,

Zaradi katerega veš, da svet ni tako velik kot sta ti in trenutek

In nehaš veličastno kriliti z rokami

In se ti zgodi dolgotrajna zima

In ko vidi, da se je se je s tvojo iskrivostjo zgodilo nekaj slabega,

Postane še malo bolj otožen.

Znanstven človek je tisti,

Ki si želi, da bi se motil,

Ampak se boji, da ima prav.

4.

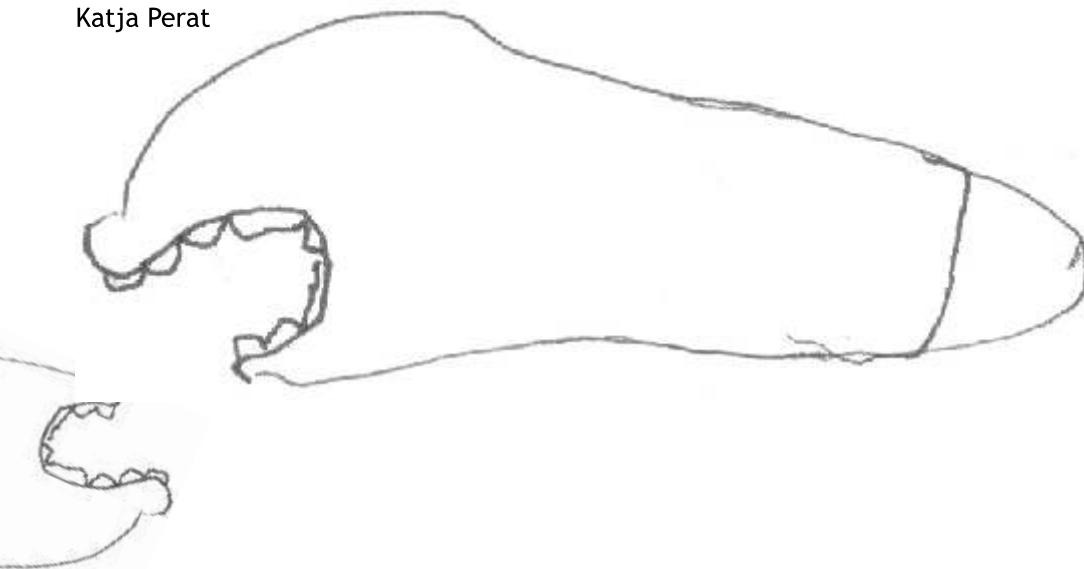
Težko je misliti znanstvenega človeka kot malega človeka,
Ker je tako zgodovinski,
Da je videti velik kot zgodovina in Svet in Človek in Bog.
Nihče, razen znanstvenega človeka,
Ki tiko sedi pogreznjen med slovarje v petek zvečer,
Pravzaprav ne ve, da je tudi on ena izmed oblik malega človeka.

Samo znanstveni človek ve,
Da je mali človek edina obstoječa vrsta človeka
In ko gre počasi po z linolejem oblepljenih stopnicah mimo čistilke,
Bi ji rad rekel kaj bratskega
In edini razlog, da ji ne reče ničesar bratskega, je,
Da je preveč utrujen, da bi govoril.

5.

Znanstveni človek ni revolucionar,
Ker je preveč utrujen, da bi govoril.
Zanaša se na zgodovino;
Če ga bo hotela, ga bo poklicala in on bo vedel,
Da dela prav, ker svet govori skozi njegova usta
In bo opran odgovornost in bo opran krivde,
Ampak dokler ne more biti prepričan,
Dokler zastave ne bodo jasno in razločno plapolale pod njegovim oknom,
Ne more nič.

Katja Perat

Killer Tongue

Jezik kot eden temeljnih organov govornega dejanja predstavlja simbol človeške komunikacije. Jezik je most, most med govorečim in naslovnikom. Bolj ko ga stegujem, drznejše je moje sporočilo. Ko se dva jezika združita (v najboljšem primeru, če govor postane nepotreben, v najslabšem, če je sporočilo potrebno zadušiti), nastane poljub. Kako poljubiti fotografa? Potrebno je imeti zelo dolg jezik. Seveda obstaja tveganje, da se ta zaplete, a če je iztegnjen pravilno, bo segel celo za fotoaparat in obliznil deviško lice tistega, ki je naivno mislil, da v odnosu do jezikavega lahko ostane zgolj opazovalec. Če pa se poskus komunikacije izjalovi, se jezik lahko spremeni v kačo, naslovnik postane govoreči sam, fotograf pa je ponovno le nema priča, ki s kačo, govorečim in fotoaparatom sicer zapleše fatalni ples, a v svoji nemoči ostaja za lečo, kot bi ostajal za oknom, in gleda erotični razkroj govorečega, ki ga ob napadih davice pofuka lasten jezik. Killer tongue. Kar ostane, je fotografija.

Uroš Prah

6

Revolucija Nekak

1.

Spremnega besedila Idiot ne potrebuje. Namesto njega stoji za današnje dni nenavadno jasen in odločen (prepotenten pravite? Smo le krotki divjaki.) manifest. Čas je zanj. Čas je za gverilsko literarno akcijo, ki zmore in želi povedati vse tisto, česar kot paradigmatski idioti pravzaprav nikoli niste hoteli slišati, ker "je passe", ker ste "siti mularje z manifesti", ker ste to "že brali". Četudi ste, niste zares Brali.

Ni vas zanimalo, da obstajajo tudi drugačni Idioti, da obstajajo Miškini - "smešni ljudje" pri katerih se jasno (sic!) čuti ambivalentnost resno-smešnega. Ta jih dela človeške. Zares Človeške - od-trgane (monotonosti, profanosti, prozaičnosti). Zavedamo se je in jo, kakor vročični junaki Dostojevskega, razgaljamo. Govorimo glasno in tudi mi poudarjamo pomen čudaštva - čudaštva ustvarjalca, misleca, producenta, pisca. Pišemo. O koncu besede. O ustvarjalni nemoči. O tem, da je tako ali tako če sešteješ Blakea in Bukowskega povedano vse, kar se je povedati dalo. O izpraznjenih duhovnih prostranstvih. O ujetosti v jezik. O tem, da bi šel rajši gledat poročila. In tudi o tem, da te vzburja zgodovina. Da imaš dovolj resnic. Njihovih, vaših, tvojih - vseh enakovrednih, veljavnih, pluralno osvobajajočih?! Osvobojeni postmodernisti. Tisti. Isti.

Zivimo tu in zdaj.

Daleč od hermetičnega opletanja z nadčutnim; le včasih opletamo. Z -izmi: z vitalizmi, z debilizmi, ko nikoli ne vemo čisto dobro, za koga (in kaj) v resnici navijamo in cinizmi, ko beremo propadle komparativistične izm(us)e. Iz muz? Ne! Iz bloka z obupno fasado, iz stanovanja staršev, s filozofske fakultete, iz zobozdravstvene ordinacije, s polnočnice na Metelkovi.

In potem smo spet:

Fascinirani preveč nad samimi sebi zase. Ker preveč kadimo. Ker preveč hočemo bit Nekdo. In premalo sprašujemo.

Vprašamo:

Kaj dela pesnik pozno popoldne na delovni dan. Mar veste, da gleda skozi okno, koliko voznikov se drži prometnih predpisov? Je to preveč preprosto?! Nepoetično?! Neriman? Neberljivo? Neobjavljaljivo? Neprodajljivo? Neekonomsko? Vseeno nam je.

2.

»Debatirali smo o literaturi, večnosti in podobnih stvareh, ki gredo ljudem brez pravega posla po glavi.«

V. Bartol: Posebnost satirika Hmeljakova

Dragi bralec, začel si brati razmislek nekega študenta. Veš, da si podoben začetek nekje že zasledil, morda si ga z neko čudno, bralcem prirojeno radovednostjo celo prebral. Vsaj do polovice (?), četudi veš, da se nenazadnje vsi prispevki prve številke časopisa, ali nato od boga pozabljenih literarnih revij začenjajo enako, le da včasih v uvodni vrstici stoji odločen, glasen in malone grozeč Mi: Mi pišoči, mi spoznavajoči, Mi...

Morda se ti celo zdi, da si podoben začetek zasledil v kakšen romanu s konca devetdesetih, ki se je izgubljal v množtvu "že-napisanega" in je poskušal obuditi?, preseči?, parodirati?, ironizirati? nek roman iz leta 1979. Roman, ki je s svojo subverzivnostjo plodno zaznamoval neko generacijo, drugo - dosti kasnejšo, pa obsodil na večkrat le profan kavarniški razmislek o literaturi izčrpanosti in večnem vračanju istega.

Je avtor tega besedila, in prepričan sem, da z njim tudi nemajhna skupina posameznikov, zmožen premagati tovrstno skušnjavo ter, paradoksalno, kljub uvodni navezavi ustvarjiti nekaj novega, berljivega, še napisanega? Morda. Zagotovo se literatura in znanstveno mišljenje nista končala s koncem nekega -izma, o čemer nenazadnje pričajo mnoga literarna in kritička dela, ki uspešno prebolevalo travmo že videnega.

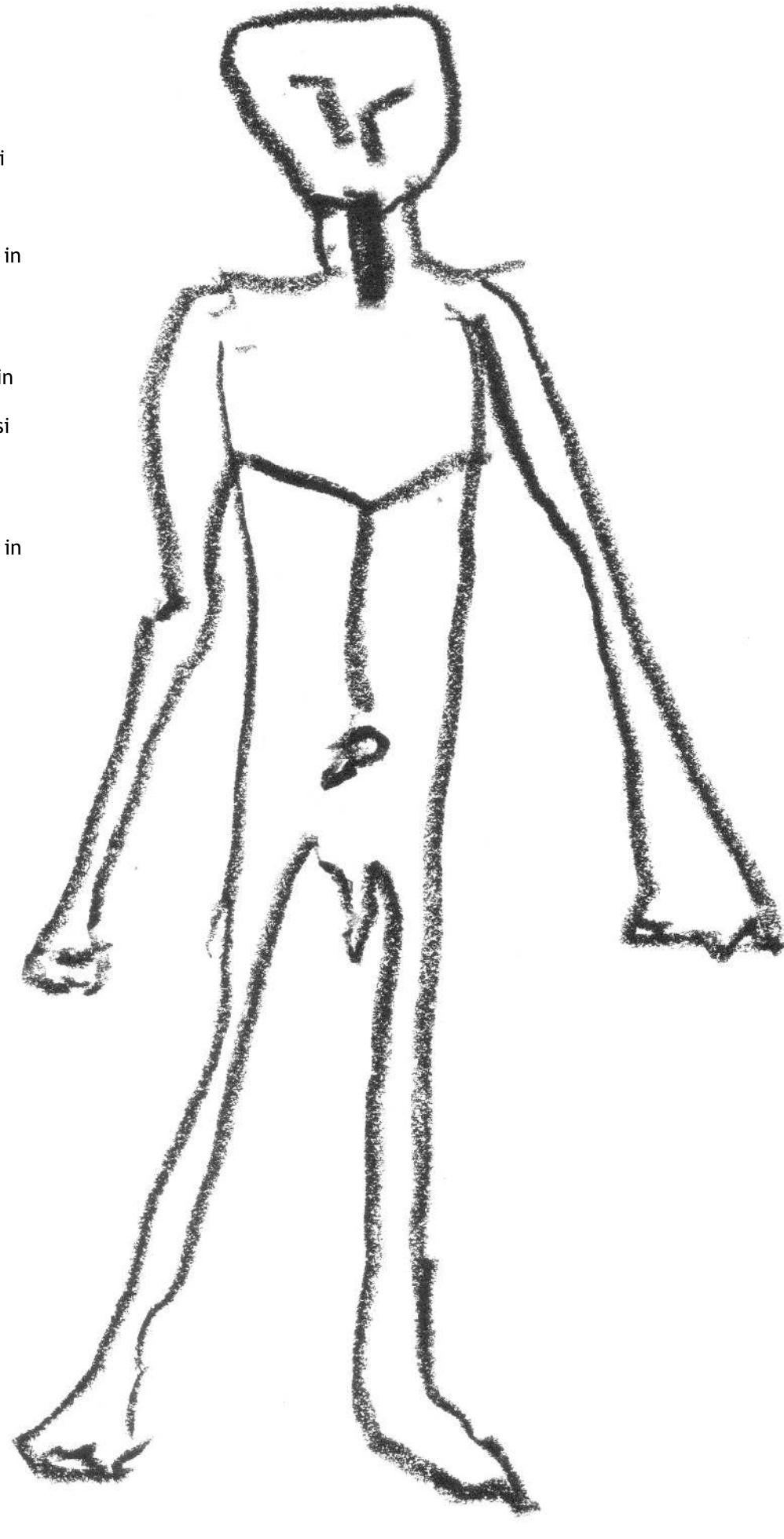
O možnostih novega nenazadnje pričajo tudi prispevki najmlajše generacije literarnih ustvarjalcev in teoretikov, ki že vidneje zaznamujejo slovenski kulturni prostor. Prepričan sem, da upravičeno. Kljub (ali ravno zaradi) idejni, nazorski in kulturni neenotnosti se oblikujejo vedno nove osebnosti in skupine, ki so sposobno suvereno reflektirati svet in družbo okoli nas. Tu so ustvarjalci Airbeletrine, tu je Aggressive Theater, tu so objave ter uprizoritve kolegov komparativistov, filozofov in

drugih "institucionalnih okvirov prostih" posameznikov/mladomarjev, ki v pisanju, ustvarjanju in nenehni (avto)refleksiji in (samo)kritiki še vedno vidijo pomemben vir osmišljanja sebe in drugih.

Manifestni samovšečnosti in pretencioznosti navkljub, vidimo (predvsem) študenti humanisti (ena zadnjih generacij klasičnih, "trgu nepribližanih" študijskih programov) potrebo po temeljitem razmisleku, ki nam ga nalagajo tako tradicija polemičnih navzkrižnih srečavanj z literarnimi in razumniškimi očetji, kot tudi vsakdanje izkustvo in soočanje s svetom. Čutimo potrebo po konstantnem opome(-i-)njjanju sveta, ki je seveda mogoč le v svobodni, ustvarjalcem naklonjeni družbi. Le-ta pa se lahko poraja v idejnem mnoštvu, v ustvarjalnosti in naporu pojma, ki presega raven monističnega ekonomskega diskurza. Verjetno je v današnjem svetu, nenazadnje v času ekonomske krize, na to ponovno potrebno opozoriti. Ne (nujno) s klicem k angažiranju, marveč s preprosto mislio o funkciji in vlogi humanistike in umetnosti v življenju. Le z opazko, da še vedno s(m)o premišljevalci, ki stvarnosti ne sprejemajo brez želje po natančnejšem, globljem uvidu. Takem, ki omogoča vznik novih misli, novih vrstic, novih verzov; na kratko: Idiota.

Zato si na tem mestu avtor želi, da uvodoma nagovorjeni bralec še vedno vztraja in poskuša prisluhniti poskusu študenta, da bi vsaj deloma izrazil misli, ki, kakor se posmehne Bartol, *gredo ljudem brez pravega posla po glavi*. Če je s tem uspel in si pri tem nakopal podpornika ali vsaj razburil sovražnega gromovnika, je v svojem poskusu skoraj uspel. Želi si le, da se tovrsten odziv ubesedi in s tem spodbudi nadaljevanje diskusije o položaju literature, kulture in humanistike, ki ga je nova generacija razmišljajočih dolžna in sposobna opraviti. Tako v obliki kritike, eseistike in akademskega diskurza, kot tudi v obliki novega poetičnega, proznega in dramskega udejstvovanja.

Urban Ocvirk

Pisma bralcev

»Z mislimi, ki jim še vedno vršijo nad testisi,
Nekateri pesniki tukaj in v Franciji
Vzdihujejo čez naravna dejstva,
Dolgo potem, ko jih je že izčrpano obdelal Ovid.
Tulijo. Pritožujejo se
V delikatnih in izčrpanih vzorcih,
Da trzanje treh abdominalnih živcev ne more zagotoviti trajne Nirvane.«
(Ezra Pound: *Fratres Minores*, prevod THP)

»Si norec ali kaj, da jočeš za listjem v vetru?«
(Kosovel: *Prostituirana kultura*)

»Dieses weiße Papier, das kein Ende nehmen will, brennt einem die Augen aus, und darum schreibt man.«
»Ta bel papir, ki se noče končati, ti izžge oči in zato pišeš.«
(Kafka. *V nekem pismu. Ne vem več komu.*)

»What remains of beauty? What is visible? Your arms would not be able to stretch as far as necessary to form an adequate gesture for beauty. You know that, don't you? So ... beauty remains in the impossibilities of the body.«
(Einstürzende Neubauten: *Beauty*)

»Pri tem ni šlo za novi svet, pa tudi če bi vse skupaj spodeljeli. Kolumb je umrl, skoraj ne da bi ga videl, in pravzaprav niti ni vedel, kaj je odkril. Šlo je za življenje, samo za življenje - za odkrivanje življenja, za nepretrgano in večno odkrivanje, in niti malo ne za odkritje! Ampak kaj bi govoril! Slutim, da je vse, kar zdaj govorim, tako podobno najbolj oguljenim frazam, da me bodo prav gotovo imeli za učenca najnižjih razredov, ki piše šolsko nalogo z naslovom "sončni vzhod", ali pa porečeo, da sem mogoče res hotel kaj povedati, pa se navzlic vsemu svojemu hotenju nisem znal ... "izraziti". Ampak kljub temu pripominjam, da v vsaki genialni ali novi človeški misli ali kratko in malo v vsaki resni človeški misli, ki se porodi v glavi kogar si že bodi, zmeraj ostane nekaj takega, cesar nikakor ni mogoče posredovati drugim ljudem, pa čeprav bi človek popisal cele foliante in petintrideset let razkladal svojo misel; zmeraj ostane še nekaj, kar za vse nič ne bo maralo izpod vaše črepinje, temveč bo na vse večne čase ostalo v nji; s tem boste tudi umrli, pri tem pa mogoče ne boste nikomur posredovali najpoglavitnejše izmed svojih misli.«
(Dostojevski: *IDIOT*, prevod Janko Moder)

»...When your time's on the door,
And it drips to the floor,
And you feel you can touch,
All the noise is too much,
And the seeds that are sown,
Are no longer your own ...«
(Ian Curtis: *Leaders of Men*)

»Sanje so za tiste, ki niso dovolj močni, da bi prenesli resničnost. Resničnost je za tiste, ki niso dovolj močni, da bi prenesli svoje sanje.«
(Žižek po Freudu)

»Art is a lie that makes us realize the truth.«
(Pablo Picasso)

»Človek je nesrečen, ker ne ve, da je srečen. Samo to je.«
(Dostojevski: *Besi*)

»The mass of men lead lives of quiet desperation.«
(Henry David Thoreau)

»Samo dve stvari sta neskončni. Vesolje in človeška neumnost.«
(Albert Einstein)

»Vse, kar človek resnično iz sebe napravi, brez ozirov in brez pomislekov, je zmerom dobro. Prav tako, kakor gotovo čutite, kdaj je izpregovorjena odkritosčna beseda in kdaj konvencionalna ...«
(Ivan Cankar)

»Karkoli ljudje hočejo skriti, pred drugimi ali pred sabo, celo stvari, ki jih prenašajo nezavedno - jezik razkrije vse. To je nedvomno pomen aforizma: Le style c'est l'homme; kar človek pove je lahko kup laži - a njegov prav jaz se razkrije vsem v načinu njegovega govora.«
(Victor Klemperer: *LTI Lingua Tertii Imperii*)

»Vsi naši pojmi, skupaj z našim kulturnim pojmom "duh" nima v svetu, v katerem živi Jezus, prav nobenega smisla. Če bi se izrazili na strogo fiziološki način, potem bi bila tu primerja povsem druga beseda: beseda idiot. Poznamo stanje bolezenske občutljivosti čutil za tipanje, iz cesar izhaja strah pred vsakršnim dotikom, pred tem, da bi trdno zagrabil kak predmet. Prevedimo si takšen fiziološki habitus v njegovo skrajno logiko - kot instinktivno sovraštvo do vsakršne realnosti, kot beg v "nedojemljivo", "nezaupljivo", kot nasprotovanje vsaki formuli, vsakemu pojmu časa in prostora, vsemu, kar je trdno, običajem, instituciji, Cerkvi: kot domačnost v nekem svetu, ki ga ne zadeva nikakršna realnost več, v zgolj "notranjem" svetu, v "resničnem" svetu ...«

»Z nekoliko tolerance pri izražanju lahko imenujem Jezusa "svobodni duh" - nič mu ni za kaj trdnega: beseda ubija, ubija vse, kar je trdno. Pri njem pojmem izkustvo "življenja", kakršnega pozna edinole on, nasprotuje vsem vrstam besede, formule, zakona, vere, dogme. Govori zgolj o najnotrajnejšem: "življenje" oziora "resnica" oziora "luč", to so njegove besede za najnotrajnejše - vse drugo, celotna realnost, celotna narava, sam jezik, ima zanj le vrednost znaka, prisopobe. - Na tem mestu se nikakor ne smemo zmotiti, pustiti zapeljati krščanskemu, se pravi cerkvenemu predsodku: Takšna simbolika par excellence je zunaj vsakršne religije, vsakršnih kulturnih pojmov, vsakršne historije, vseh naravoslovnih znanosti, vsakršnega svetnega izkustva, vseh spoznanj, vsakršne politike, vsakršne psihologije, vseh knjig, vsakršne umetnosti - njegovo "védenje" ni nič drugega kot čista nevednost glede tega, da kaj takega sploh obstaja. O kulturi sploh še ničesar slišal ni, zato se mu ne zdi potrebno, da bi se boril proti njej - je ne zanika ... Enako velja glede države, glede celotnega buržuaznega reda in buržuazne družbe, glede dela, glede vojne - nikdar ni imel razloga za zanikanje "sveta", niti slutil ni o cerkvenem pojmu "sveta" ... Zanikanje je zanj nekaj povsem nemogočega. - Ravno tako manjka dialektika, predstava o tem, da bi bilo treba vero, "resnico" dokazovati z razlogi / - njegovi dokazi so

notranja "luč", notranji občutek slasti in samopotrditve, čisti "dokazi silnosti" -/.
Takšen nauk ne more imeti protiugоворov, sploh ne dojema tega, da obstajajo tudi drugi nauki, si sploh ne more predstavljati nasprotnih sodb ... Kjer nanje zadene, se z najglobljim sočutjem žalosti zaradi njihove "slepote" - kajti sam vidi "luč" - a protiugоворov nima ...«
(Friedrich Nietzsche: *Antikrist*, prevod Tine Hribar)

»Any fool can make a rule. And any fool will mind it.«
(Henry David Thoreau)

»Materialistični nauk, da so ljudje produkti okoliščin in vzgoje, spremenjeni ljudje torej produkti drugih okoliščin in predrugačene vzgoje, pozablja, da okoliščine spreminjajo ravno ljudje in da mora vzgojitelj sam biti vzgojen. Zato pripelje nujno do tega, da razdeli družbo na dva dela, od katerih je eden vzvišen nad družbo. Sovpadanje spreminjanja okoliščin in človeške dejavnosti je moči dojeti in racionalno razumeti le kot prevratno prakso.«
(K. Marx, *Teze o Feuerbachu*, 3. teza)

»Brez grožnje s kaznijo, ni nobene radosti ob poskusu bega.«
(Kobo Abe: *Ženska z peščin*)

»We all know this sad story. But we do not know the end of it.«
(Doris Lessing)

» ... it is a tale
Told by an idiot, full of sound and fury,
Signifying nothing.«
(Shakespeare: *Macbeth*)

